



# **\_10 CONTES JUVENILS \_SOBRE DIVERSITAT FAMILIAR**

A SANTA CRISTINA D'ARO, APRENEM DE LES DIVERSITATS



# 10 CONTES JUVENILS SOBRE DIVERSITAT FAMILIAR

A SANTA CRISTINA D'ARO, APRENEM DE LES DIVERSITATS

Edició

Ajuntament de Santa Cristina d'Aro  
Àrea de Joventut.

Idea i coordinació de la publicació

Pol Vancells Roldós.

Textos literaris

Aina Figueras Roselló, Aissatou Diallo Camara, Albert Delgado Casoni-Valenti, Arnau Granolleras, Carme Torres Jou, Chaimae El Basri Aboulkacem, Leire Sánchez Delgado, Nour Achghouyab El Morabit i Yohan Kraus Morcillo.

Il·lustracions

Adelina Moisei, Albert Delgado Casoni-Valenti, Anna Massallé Richart, Arnau Granolleras, Carla Kamal Krupa, Carme Torres Jou, Júlia Cedres Carmona, Júlia Darder García, Lucas Martínez Yang, Maria Romanova Sveshnikova i Neo Trujillo Bertran.

Correcció lingüística

Carme Sousa Macias, Sandra Rotllant Pozo i Pol Vancells Roldós.

Grafisme i maquetació

BoschTorrelles.

Impressió

Impremta Pagès.

Agraïments

Mònica Buscarons Gelabertó i Erica Lozano Masson (Punt d'Igualtat), Inés Jou Matamala (Policia Local), Sònia Sánchez Ortega (Biblioteca Baldiri Reixac), Carme Sousa Macias, Meritxell Sanglas de Alba i Júlia Falgàs Bagué (Institut Ridaura), Sandra Rotllant Pozo i Juana Ontiveros Gibert (Escola Pedralta) i AFA Escola Pedralta.

Dipòsit legal GI 717-2022

El quadern *10 contes juvenils sobre diversitat familiar* forma part del projecte "A Santa Cristina d'Aro, aprenem de les diversitats", coordinat des de l'Àrea d'Igualtat.

Qualsevol part d'aquesta publicació, incloent-hi el disseny i les il·lustracions pot ser reproduïda, emmagatzemada i/o transmesa sempre que se'n citi la procedència.

# INDEX\_

PRESENTACIÓ 3

INTRODUCCIÓ 3

01. PER QUÈ? 4

TEXT I IL·LUSTRACIONS: CARME TORRES JOU

02. EL GAT AMB TALONS 6

TEXT: ALBERT DELGADO CASONI-VALENTI  
IL·LUSTRACIONS: CARLA KAMAL KRUPA I  
ALBERT DELGADO CASONI-VALENTI

03. LA MEVA VIDA I 6 MÉS 10

TEXT: AISSATOU DIALLO CAMARA  
IL·LUSTRACIONS: NEO TRUJILLO BERTRAN

04. EL MEU PARE TAMBÉ ÉS LA MEVA MARE 12

TEXT: NOUR ACHGHOUYAB EL MORABIT  
IL·LUSTRACIONS: LUCAS MARTÍNEZ YANG

05. NOVA ESPERANÇA 14

TEXT: LEIRE SÁNCHEZ DELGADO  
IL·LUSTRACIONS: ADELINA MOISEI

06. ÉS COSA DE 3 16

TEXT I IL·LUSTRACIONS: ARNAU GRANOLLERAS

07. CERCANT UNA LLAR 19

TEXT: CHAIMAE EL BASRI ABOULKACEM  
IL·LUSTRACIONS: MARIA ROMANOVA SVESHNIKOVA

08. NEGUIT 22

TEXT: YOHAN KRAUS MORCILLO  
IL·LUSTRACIONS: JÚLIA DARDER GARCÍA

09. LILY 25

TEXT: AINA FIGUERAS ROSELLÓ  
IL·LUSTRACIONS: ANNA MASSALLÉ RICHART

10. LANA 28

TEXT: AINA FIGUERAS ROSELLÓ  
IL·LUSTRACIONS: JÚLIA CEDRES CARMONA

# PRESENTACIÓ

Durant el curs escolar 2021-2022, fruit d'una proposta realitzada des de l'AFA de l'Escola Pedralta, l'àrea d'Igualtat ha iniciat el projecte "A Santa Cristina d'Aro aprenem de les diversitats" amb la voluntat de construir una mirada compartida i oberta envers les famílies i, a la vegada, cercar i generar recursos i estratègies per tal que cada persona, des del seu context, pugui acompanyar infants i joves des de la llibertat en les relacions i la pluralitat d'alternatives familiars. Un projecte municipal que ha implicat els demés agents vinculats de manera directa o indirecta amb l'educació d'infants i joves, com són l'Escola i l'AFA Pedralta, l'INS Ridaura, la Biblioteca Municipal, la Policia Local i les àrees d'Educació i Joventut. Tots aquests agents han organitzat activitats i han emprès iniciatives al voltant de la diversitat familiar. Des d'aquesta perspectiva, l'àrea de Joventut ha dirigit, amb la col·laboració dels demés agents, una acció literària formada per 10 contes escrits i il·lustrats per joves de la Vall d'Aro, i que s'adrecen a adolescents, joves i públic adult. Cada conte és un mirall que visibilitza l'ampli ventall familiar i la diversitat d'entorns juvenils; també són altaveu de denúncia de determinats estereotips sexistes, de les discriminacions que sovint passen inadvertides i de les dificultats que les persones joves troben en el procés de construcció de la seva pròpia identitat. En definitiva, tot allò que té a veure amb les desigualtats més profundes, però també amb les possibilitats de canvi i transformació que abandera la joventut. Situar les persones joves en el centre de l'actuació per tal d'assegurar els seus drets i el seu punt de vista en l'abordatge dels reptes de la societat actual, diversa i complexa, però també culturalment rica, és imprescindible.

Moltes gràcies escriptors i escriptores; il·lustradors i il·lustradores per crear aquestes meravelles que ens són tan útils per dialogar sobre diversitat, tolerància, respecte i llibertat amb joves i persones adultes. Independentment del seu origen, del seu gènere o del rol que la societat n'esperí.

**Imma Martí i Fontané**

Regidora d'Igualtat, Joventut i Serveis Socials

# INTRODUCCIÓ

Mares solteres. Joves amb dos pares o dues mares. Famílies enllaçades o reconstituïdes. Avis que fan de pares. Infants i adolescents adoptats o en acollida. Famílies interculturals... Els darrers anys el ventall de tipologies de famílies ha evolucionat. Mentre la família tradicional de pare, mare i fills/es ha anat quedant obsoleta, les escoles i instituts han començat a obrir espais de reflexió pedagògica i de revisió de la pràctica educativa des d'una perspectiva de gènere i de diversitat cultural. En aquest sentit, educar en la normalització de la diversitat és fonamental per a que infants i joves amb situacions familiars distintes a la tradicional aconseguixin representació. Calen referents adequats per aquestes noves realitats.

Cada cop estan apareixent més materials literaris interessants —contes, àlbums il·lustrats, llibres juvenils— que ens mostren la diversitat familiar entesa des de diferents perspectives. L'àrea de Joventut de Santa Cristina d'Aro ha volgut contribuir en l'ampliació del ventall familiar representat en la ficció, amb la coordinació del quadern *10 contes juvenils sobre diversitat familiar*, una sèrie de contes creats per joves d'entre 13 i 18 anys que volen trencar estereotips socials i de gènere, per superar-los. Els contes que trobareu a continuació són una oportunitat per obrir la ment i créixer sense limitacions ni esquemes preestablerts. N'hi ha que ofereixen diferents maneres de resoldre els conflictes quotidians amb diàleg, comunicació i imaginació. Altres afronten l'existència de la mort o les problemàtiques associades a la salut mental. Altres defensen la dignitat personal i el respecte a les diferents maneres d'ésser, per exemple la diversitat sexual, la llibertat d'elecció i de relació, les noves masculinitats i la perspectiva feminista.

Volem que aquest sigui un quadern per tenir-lo entre les mans i fer-lo servir. Un quadern per fer camí de coeducació a les aules, les llars i el municipi. Us volem convidar a totes les persones interessades a gaudir-lo: adolescents, joves, famílies i comunitat educativa. Així doncs, és un quadern elaborat amb la voluntat d'arribar a vosaltres: a totes aquelles persones que pensem que l'educació i la participació són motor de transformació social.

**Àrea de Joventut**

# 01\_ PER QUÈ?

TEXT I IL·LUSTRACIONS: CARMÉ TORRES JOU

Després del seu primer dia a l'escola, la Mireia es va passar la tarda rumiant, voltant d'aquí cap allà; pensativa, parlava, amb si mateixa i amb els insectes que es creuava al jardí, però semblava que divagava. De tant en tant, s'acostava a la seva germana, molt decidida, com si li hagués de dir alguna cosa important, però al final semblava que les paraules se li encallaven a la gola i acabava per fer-se enrere.

Per la seva banda, la Zoe, que ja s'estava afartant que la interrompessin a la meitat de la seva sagrada estona de lectura en va, va acabar per deixar a un costat el llibre amb un sospir.

— *Va, Mire, explica'm què et passa.*

— *Per què no tenim un pare?* — La Zoe va obrir els ulls més del que pensava que devia ser humanament possible. S'esperava de tot menys aquella pregunta, però no entenia per què no hi havia pensat; al cap i a la fi, ella es va fer la mateixa pregunta el primer dia d'escola, en veure com a tots els companys els recollien un home i una dona, en comptes de dues dones. Cert era que les seves mares sempre els havien parlat de tot tipus de famílies diverses, però mai és el mateix que veure-ho en persona, tant clarament. És una sensació estranya, com si de cop et trobessis algú famós pel carrer; ja saps que existeix, aquella persona, però veure-la de veritat és completament diferent. De la mateixa manera no és el mateix sentir-ne parlar o veure una parella o dos que trobar-te en sortir de l'escola a tots els nens amb els seus respectius pares.

— *Perquè no ens cal, ja tenim dues mares que ens estimen molt.*

— *Però els altres nens tenen un pare i una mare. No només un o dos, soc l'única que no té un pare.*

— *Bé, tant és com siguin les altres famílies. Oi que te les estimes molt la mama i la mare?*



— *És clar que sí Zoe, però...*

— *No hi ha peròs que valguin, doncs.* — La Mireia, tot i així, encara semblava mig neguitosa; i era normal, costava una mica d'entendre tot plegat per a una nena de tres anys tendres. Sa germana va deixar anar un sospir. — *Va, tranquil·la* — va fer, tot remoguent-li els cabells. — *Jo tampoc ho entenia, al principi.* — Els ulls de la nena es van il·luminar una mica.

— *De debò? Però si tu sempre ho entens tot!* — La Zoe va aguantar-se una mica el riure i va abaixar la mà que tenia als cabells de la seva germana fins a la seva galta, per acaronar-la amb delicadesa.

— *De debò Mire, fins i tot a mi hi ha coses que em costen d'entendre, de tant en tant, i a aquesta en concret li vaig haver de donar moltíssimes voltes.*

— *I com ho vas fer?*

— *Diguem que, a poc a poc, vaig veure que tant era una mare que un pare, al final fan el mateix i t'estimen igual, siguin home, dona, res, o tot, o fins i tot un gosset com la Nanna de Peter Pan.* — Una petita riallada es va escapar dels llavis de la nena.

— *La Nanna no existeix.*

— *Tant és, això! El cas és que a la Wendy i els seus germans els estimava i els cuidava com ningú. I això és el mateix.*



— Però...

— No te'm posis tiquismiquis!

— Tiquisque?

— Deixa-ho estar. Ja estàs més tranquil·la?

— No ho acabo d'entendre encara.

— No vulguis entendre-ho de cop, pren el teu temps i no hi pensis gaire, d'acord? T'ho dic jo, que ho sé tot. I demà, si vols, fixa't en els pares dels altres nens, i veuràs que ells i les nostres mares no són tan diferents. — I per assegurar-se que la nena no li donaria més voltes, va decidir renunciar definitivament a la seva estona de lectura i ser una bona germana gran. Ja li recordaria quan entrés a la pubertat i es rebel·lés contra el món. — Va, — va començar a dir, aixecant-se de la cadira i oferint la mà a sa germana. — Anem a veure les mares i aprofitem per prendre un gelat?

I, amb aquesta capacitat estranya que tenen els nens d'oblidar d'un moment a l'altre tots els seus problemes i preocupacions, la Mireia va agafar la mà de la Zoe i pràcticament la va arrossegar a saltirons.

L'endemà, la Mireia va arribar a casa com si res. Semblava molt contenta, si més no, molt més que el dia anterior.

— Zoe! Zoe! — va córrer cap a sa germana, que continuava la lectura des del punt en què l'havia deixat el dia anterior. — Zoe!

*Fes-me cas! No et creuràs el que he vist!* — feia, estirant de la roba de la noia, amb petits saltirons.

— *Què has vist?* — va respondre, arrossegant les paraules i deixant el llibre de costat, assumint amb resignació que les seves estones de lectura estaven condemnades.

— *Avui m'he fixat en els pares dels altres nens, com em vas dir, i quan han sortit els han fet un petó i una abraçada. Igual que em fan a mi la mare i la mama!* — La Zoe anava fent que sí amb el cap, fent un petit somriure de manera quasi inconscient. — *També els han preguntat com els ha anat el dia. I la mama ha fet el mateix!* — I així va començar a deixar anar coses i coses que feien els pares i que també feien les seves mares. Moltes d'elles probablement eren només especulacions i imaginacions d'una nena emocionada, però a la Zoe ja li valia.

— *Veus com no ens cal un pare? Oi que no canvia gaire?* — va fer la Zoe, fent un "bup" al nas-se de sa germana.

— *Noooo. Són ben iguals! Segur que cap és una mare?*

— *Qui sap, potser sí. Però ja veus que és ben igual què sigui.* — La Mireia va fer que sí amb el cap amb un somriure d'orella a orella. — *Què, et llegeixo un conte, ja que a mi no em deixes llegir tranquil·la?*

— *Siiiiiii!*

Aquella va ser l'última vegada que la Zoe va sentir la Mireia parlar del tema. I mira que va tenir oportunitats de dubtar de la necessitat d'una figura paterna, perquè aquesta societat no és tan bonica com hauria de ser, però ella ja havia vist la veritat, i aquesta és una veritat de les que, un cop les veus, no les oblides mai més.



# 02\_

## EL GAT AMB TALONS



Vet aquí una vegada hi havia, en un poblet a prop del mar, un jove gat que tothom coneixia amb el sobrenom de *Gat amb Talons*. Tenia dos parells de talons per a cada dia de la setmana. No podia evitar comprar-se'n de nous cada cop que hi havia rebaixes a les botigues del centre comercial. A part de la seva obsessió pels talons, li encantava la moda *Prêt-à-porter*. Sempre deia que de gran seria dissenyador. Els altres gats del poble se'n reien, i li recordaven contínuament que no arribaria a ser ningú i que els gats no podien portar talons. El Gat amb Talons, però, sempre intentava ignorar el que els altres deien. Per què l'havien de molestar si a ell li agradava portar talons?

El Gat amb Talons feia classes de costura a les tardes. A casa la Trini, una gata molt vella que havia estat modista a una gran sastreria, el jove gat aprenia les principals tècniques: brodats, arrufats, serratges, patchwork, màquina de cosir, etc., per aprendre a dissenyar tot tipus de peces de roba com ara vestits, bruses, abrics o pantalons. Un dia que tornava a casa més tard de l'habitual, tot era ja fosc i feia molt fred. Va topar-se amb un grup de 5 gats més grans. Eren de l'últim curs de l'institut. Eren els que

TEXT: ALBERT DELGADO CASONI-VALENTI  
IL·LUSTRACIONS: CARLA KAMAL KRUPA I  
ALBERT DELGADO CASONI-VALENTI

sempre jugaven a futbol a l'hora del pati i a la sortida es burlaven del Gat amb Talons. Quan el van veure, no varen trigar ni un segon a llançar-s'hi a sobre. El van tirar a terra d'una empenta, van agafar-li tots els patrons de roba que portava a la motxilla i els varen trencar davant seu. El Gat amb Talons, estirat de bocaterrosa, plorava, perquè feia moltes setmanes que hi estava treballant i en un obrir i tancar d'ulls aquells matons els havien estripat tots. Un dels agressors va mirar directament el Gat amb Talons i li va dir:

— *Ara et toca a tu!*

En aquell instant es va sentir un crit. Tots es van quedar expectants per conèixer l'origen d'aquella veu. D'una cantonada va aparèixer la Trini, la vella gata, que era molt respectada al poble. Va tornar a cridar i aquest cop les seves paraules van ser molt entenedores:

— *Fora d'aquí "gamberros"!* — I el grup de matons, atemorits, van marxar a corre-cuita.

La Trini va apropar-se al Gat amb Talons, que estava assegut al terra mirant com d'esmicolats havien quedat els seus treballs. Va aixecar el cap i li va preguntar a la vella gata:

— *Com sabies que necessitava ajuda?* — La Trini va riure i li va respondre.

— *Què et penses, que no conec la gent d'aquest poble? M'ha trucat la teva mare preguntant si encara eres a casa meva. Feia molta estona que havies marxat i m'he imaginat que per força t'havia passat alguna cosa. Per aquest motiu he vingut a buscar-te...*



El Gat amb Talons li va donar les gràcies, la va abraçar i junts varen recollir les restes de la roba que havien estat cosint.

El Gat amb Talons, trist, va arribar a casa seva. Tothom dormia, així que va pujar sense fer soroll cap a la seva habitació. Era una habitació molt atapeïda, amb pòsters on apareixien dissenyadors importants, maniquins amb roba feta per ell, prestatgeries on hi havia tots els seus parells de talons i fotos de la ciutat penjades a totes les parets. Va agafar-ne una, es va asseure al llit i va sospirar. Va preguntar-se: — *I si marxo a la ciutat ara mateix? Allà podré ser jo sense por que ningú em digui res i trobaré allò que m'agrada, la moda.*

Va estar uns minuts pensant-s'ho i es va decidir. De sota el seu llit va treure una maleta molt gran de color groc. Va posar-hi de tot: la roba, fotografies, maquillatge i tots els talons que va poder. Va escriure una nota a la seva mare i la va deixar a la taula de la cuina. La nota deia:

*Mama,*

*he marxat a la ciutat. Estic fart de viure en un lloc on només se'n riuen de mi i on no tindrém mai possibilitats d'aprendre del món de la moda. Sé que t'enfadaràs en llegir això, però ets la meva mare i estic segur que ben aviat entendràs que vull ser feliç. T'estimo, t'escriuré cada dia.*

*Signat, El Gat amb Talons.*

Va tancar amb molt de compte la porta de casa seva per no fer soroll i ser descobert i, sense mirar enrere, va començar a caminar cap a l'estació de tren.

Havia agafat els pocs estalvis que tenia; descomptat el bitllet de tren potser en tindria per viure un mes a la ciutat, portant una vida d'allò més simple. Però ara no li importava això, ell només pensava a marxar del poble i arribar a la ciutat.

A aquella hora de la matinada, l'estació de tren estava deserta. Només hi havia el taquiller que fullejava una revista. El gat amb talons es va acostar al taulell i va comprar un bitllet cap a la ciutat. Estava nerviós, havia d'esperar-se trenta-cinc minuts per al pròxim tren. Varen ser els trenta-cinc minuts més llargs de la seva vida.



Un cop va arribar el tren, van obrir-se les portes i, per un instant, va pensar si el que feia estava bé... No sabia si era correcte, però ràpidament va recordar com aquells gats més grans s'havien carregat davant seu tots els seus dissenys. Va rebufar i va entrar al tren, decidit. El tren anava molt buit, era molt aviat i encara no havia sortit el sol. Es va asseure en el primer seient que va veure i, mirant per la finestra, es va quedar adormit. Tenia davant seu un viatge molt llarg.

El va despertar la llum dels primers rajos del sol que es colaven per la finestra. Quan va obrir els ulls i va veure de lluny la ciutat va quedar meravellat. Era millor del que s'imaginava. Estava impacient per baixar del tren i veure tot el que havia estat somniant durant anys. Va sortir tan de pressa com va poder de l'estació fins a trobar-se enmig d'una gran avinguda molt transitada. Va veure que tothom caminava amb molta pressa, semblava que els edificis tocaven el cel i els cotxes no paraven de circular. El Gat amb Talons va començar a caminar, adonant-se que no era l'únic que duia talons! Però el més sorprenent era que, per primera vegada, ningú li havia dit res dels seus talons.

Va passar-se el seu primer dia a la ciutat caminant, sorprès de tot el que veia. En cap moment, però, havia pensat on dormiria aquella nit; començava a fer-se fosc i no sabia on anar. Va intentar preguntar a la gent que trobava, però o no li contestaven o li recomanaven hotels massa cars...

Mentre caminava pel carrer va trobar un pamflet al terra amb publicitat d'un hotel que quedava molt a la vora. Li va semblar que, pel preu que demanaven, podria estar-s'hi ben bé una setmana tirant dels seus estalvis i, sense pensar-s'ho dues vegades, va anar cap a l'hotel. Un cop allà va llogar una habitació i s'hi va instal·lar. Quan es va estirar al llit per dormir va començar a sentir música. Com que no tenia son va decidir anar a inspeccionar d'on venia aquella melodia... En sortir de l'habitació va veure que

la música venia d'una habitació que quedava a l'altra punta del passadís. Li va semblar que a dins algú estava cantant... Va picar a la porta i una tortuga de terra la hi va obrir. La tortuga se'l va mirar de dalt a baix, amb la vista clavada una bona estona en els seus talons. Sense preguntar-li res, va mirar enrere i va exclamar:

— *Penya, aquí un dels nostres!* — Un cop dit això es va dirigir cap al gat i li va dir: — *Pots passar, si vols.*

El Gat amb Talons estava desconcertat, però tot i així hi va entrar. A dins hi havia un gos bull dog que duia unes arracades de plomes llargues de color vermell i cantava una cançó en un idioma que no s'entenia. Al costat tenia un lloro sense plomes, completament depilat i amb la pell coberta de tatuatges. El lloro tocava una guitarra acompanyant la melodia del gos. Assegut a la base del llit hi havia un porc espí que se'ls mirava, i la tortuga, és clar, que li havia obert la porta. Quan el Gat amb Talons es va acostar al llit, els músics van aturar-se i el gos, encuriós, li va preguntar:

— *Tu qui ets, gat?*

El Gat amb Talons, amb molta vergonya, es va presentar. No els coneixia de res, però tot i així va explicar-los la seva història; va pensar que estaria bé fer amics a la ciutat. Els altres quatre van quedar-se escoltant la història del Gat amb Talons i els motius pels quals havia decidit venir a la ciutat. Tenien curiositat de saber qui era i d'on venia aquell nou client de l'hotel. Quan el Gat amb Talons va acabar de parlar, la tortuga es va dirigir cap als seus companys i els va repetir:

— *Ho veieu? És el que us deia, és un de nosaltres!*

El Gat no entenia per què la tortuga insistia tant a dir que ell era un dels seus... però si no el coneixien de res! Finalment li va preguntar a la tortuga:

— *Què vols dir amb això que sóc com vosaltres?* — i la tortuga li va contestar:

— *Tots som aquí pel mateix motiu: no encaixàvem on érem i vàrem decidir marxar cap a la ciutat, buscant un lloc on poguéssim encaixar.*

Seguidament, la tortuga va explicar la seva història. Des de petita, el somni de la tortuga era portar camions. Va trigar dos anys a treure's el carnet, però un cop ho va aconseguir li van dir que no

podia ser camionera, perquè era massa lenta. Per això va venir cap a la ciutat, perquè li havien dit que a la ciutat hi havien moltes possibilitats. Era la que portava més temps allotjada a l'hotel i hi vivia des de feia un parell de mesos.

Tot seguit va explicar la seva història el gos. Ell portava menys temps que la tortuga, una setmana. No tenia records de quan era petit, però sí que recordava els anys que va viure a la gossera. Volia ser soprano i dedicar-se a l'òpera, però a la gossera tots els altres gossos se'n reien. Li deien que es deixés de ximpleries, que els gossos només havien de lladrar. A més a més, com que portava arracades sempre les hi estiraven per molestar-lo. El Gat amb Talons va sentir-se molt identificat amb la història del gos amb arracades...

Seguidament, el porc espí va explicar que volia ser fisioterapeuta, però no podia perquè els seus clients es queixaven de les seves punxades. Ell havia arribat a l'hotel la nit abans que el Gat amb Talons.

I finalment va parlar el lloro. Havia treballat com a tatuador al seu poble, però per falta de clients va decidir anar a la ciutat. Buscava un saló de tatuatges on treballar i començar a guanyar-se la vida, però com que tenia tot el cos sense plomes i tatuat ningú el volia perquè "un lloro depilat donava mala imatge". Un cop va acabar de parlar el lloro, la tortuga va dirigir-se al Gat amb Talons:

— *Com pots veure, gat, som un grup de supervivents, que porta tota la vida essent diferents i lluitant pels seus somnis. I no ens rendirem. Encara que estiguem lluny de casa, ens tenim els uns als altres, som una família. Aquí ens fem costat tots amb tots i mai caminarem sols.*





El Gat amb Talons es va emocionar. Ja tenia amics a la ciutat i, a més, eren com ell!

Varen anar passant els dies i, de mica en mica, tots els nous companys anaven aconseguint els seus objectius. La tortuga no va aconseguir feina com a camionera, però es va treure el carnet de moto i feia de repartidora en una coneguda pizzeria. Havia descobert que li encantava anar amb moto i era la més ràpida de tota la plantilla. El gos va aconseguir un paper secundari en un musical que s'estrenaria aviat; estava encantat amb els assajos i amb la resta de companys de feina. El lloro va trobar feina com a tatuador, però no el varen renovar perquè xerrava massa amb els clients... I el porc espí, per desgràcia, continuava buscant feina com a fisioterapeuta. Mentrestant, l'havien contractat com a recepcionista a l'hotel a mitja jornada. El Gat amb Talons va trobar una feina en un supermercat i amb els diners que guanyava es podia anar pagant un curs de disseny de moda. El curs va servir-li sobretot per fer amics que tenien molt coneixements sobre moda i noves tendències, així que, amb molt poc temps, va aprendre moltíssim.

Així varen anar passant els mesos, fins que un dia el Gat amb Talons va entrar a l'hotel amb una molt bona notícia. A l'hora de sopar va reunir tots els seus amics al menjador i els va dir:

— *Nois, tinc una notícia increïble! Un dissenyador molt important s'ha fixat en mi i m'ha agafat per treballar al seu equip!*

La resta van tornar-se bojós d'alegria i van començar a cridar i saltar damunt les cadires. El lloro aletejava sense parar de punta a punta de la sala. No obstant això, la tortuga va dir, trista:

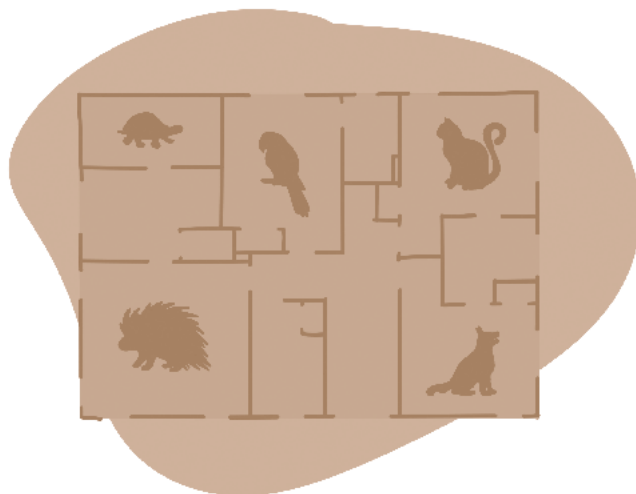
— *Això vol dir que marxés? Tindràs molta feina i aquest hotel queda lluny del centre de la ciutat... Hauràs d'anar a viure al centre?*

Tots van quedar petrificats i, sense dir res, van mirar el Gat amb Talons amb cares de preocupació. El Gat amb Talons de seguida els va dir que no es preocupessin, que ja hi havia pensat i que no els volia deixar tirats, eren la seva família. Havia trobat un pis per reformar que estava al centre i podien anar-hi tots junts a viure! Fins i tot el porc espí podia deixar la feina de recepcionista a l'hotel; ara que el Gat amb Talons havia trobat una feina de dissenyador molt ben pagada, el podia substituir al supermercat. Tots hi varen accedir i l'endemà mateix varen anar plegats a veure el pis.

Tenia cinc habitacions i una sala d'estar molt gran. Sumant els estalvis que tenia cadascú, varen poder-lo llogar, pagar la fiança i encara els va quedar alguna cosa per acabar-lo d'habilitar. Estaven situats al centre i, entre tots, podien viure perfectament. El Gat amb Talons ja feia un parell de mesos que treballava a la seva nova feina i va decidir fer un regal d'agraïment a cada membre de la seva família. A la tortuga li va regalar una moto nova que corria tres vegades més. Al gos li va regalar unes arracades amb forma de micròfon, molt vistoses, que li van encantar. Al porc espí li va regalar una llitera de massatgista i, al lloro, una màquina professional de tatuar. La intenció del Gat amb Talons era que cadascú muntés el seu propi negoci des de casa. Ara tenien un pis, un espai completament seu i que calia aprofitar. Aquell dia van sopar tots junts recordant totes les anècdotes viscudes des que s'havien conegut a l'hotel.

Amb el temps, tots varen aconseguir els seus somnis. El gos, després de moltes audicions, va superar la prova per al paper de soprano principal a l'òpera més important de la ciutat. La tortuga seguia sent la repartidora de pizzes més ràpida. El porc espí va obrir una consulta d'acupuntura (havia descobert que no podia guanyar-se la vida de fisioterapeuta, però en canvi, com a acupuntor, no tenia rival). El lloro va obrir el seu propi estudi de tatuatges... I el Gat amb Talons va aconseguir crear la seva pròpia marca de roba, esdevenint tot un referent de la moda urbana.

I vet aquí una tortuga, un gos, un lloro, un porc espí i un gat, aquest conte s'ha acabat!



# 03\_

## LA MEVA VIDA I 6 MÉS

TEXT: AISSATOU DIALLO CAMARA  
IL·LUSTRACIONS: NEO TRUJILLO BERTRAN

Ei, què tal!? Sóc la Laia, una adolescent de setze anys gairebé normal, dic això de gairebé normal perquè comparteixo casa amb tres germanes, tres germans, un pare i una mare! Tinc una família una mica peculiar; les meves germanes són un caos. Estan tot el dia criticant les seves "suposades" amigues, barallant-se i queixant-se. Bé, i encara són pitjors els altres tres germans, semblen simis en plena llibertat; literalment són uns vulgars que es passen el dia davant d'una pantalla jugant a jocs estúpids.

A vegades, quan no puc dormir, em plantejo què estaven pensant els meus pares quan van decidir portar set paràsits al món i, el més trist, és que segueixo sense trobar-hi una resposta que em permeti entendre'ls...

El meu pare és advocat i tendeix a imposar lleis també a casa. Vol que tot sigui perfecte, però crec que això ho havia d'haver pensat abans de portar set fills al món! Què pot fer un home de cinquanta anys contra uns adolescents que es creuen que, per tenir pèls a les cames, són més que ningú? (*Spoiler*: Al final, es rendeix!).

La meva mare és tot el contrari. És súper espiritual i creu que com més siguem a la família, més prosperitat tindrem. És professora d'universitat i em fa pena dir-ho, però és d'aquelles profes que va a comprar roba absurda al *Desigual*, amb colors tan estranys que no queden bé a ningú.

Els meus germans són en Lucas, en Brandon i en Matheo. Entre ells es porten pocs anys, per això haig d'aguantar les seves tonteries a la vegada... Ja sabeu, només pensen en noies, festa i més noies.

En canvi, les meves germanes, la Sandra, la Nicole i la Cleo, no es porten gens bé. Són les tres iguals, guapes i amb cossos molt esvelts, però són insuportables. Es queixen per tot. Només pensen en nois, festa i més nois. La Nicole, però, és més solitària; li agrada llegir llibres, els esports i la tranquil·litat.

Avui és dimecres i com sempre haig d'anar a l'institut. Ara mateix estic cursant el primer any del Batxillerat Científic. No vull entrar en detalls perquè, sincerament, em va una miqueta malament.

— *Hola Laia! Ja saps que haurem de fer el treball de tecnologia i encara hem de quedar. La Clara i jo podem tots els dies menys divendres.*

— *Aaah sí, és veritat! Si us sembla bé, podeu venir aquesta tarda a casa i així podem veure els nous capítols d'aquella sèrie tan famosa.*

— *Tia, espero que no et molesti, però és que a casa teva no es pot treballar amb tantes persones... L'ambient està molt carregat i no ens concentrarem. A casa meva, encara menys, perquè als meus pares no els agrada la gent. Així que anirem a la biblio, t'envio "ubi per Whats" i ens trobem!*





I comentaris així són els que sento cada dia. Ningú vol fer treballs amb mi o quedar a casa meva perquè creuen que la meva família és un caos, i tenen raó. Abans m'afectava més que ara, però continuo pensant que ningú ha de jutjar la meva família o la meva manera de ser. Ja són les tres de la tarda i a la fi s'ha acabat aquesta tortura. Com que els meus pares són a treballar, sortim de l'Institut i anem a dinar a casa de la meva àvia. Ella és l'únic familiar del pare amb qui tenim contacte, perquè, qui pot fer-se càrrec de set adolescents que mengen més que una manada de llops?

— Àvia, tio! Que tinc gana i, a més, m'he deixat l'entrepà a casa i em moro de gana — reclama en Brandon.

— Heu vist com anava vestida avui la Zoe? Quin fàstic, li queden fatal les trenes aquelles, i he llegit a Tik Tok que això és apropiació cultural — diu amb molta seguretat la Cleo.

— Sí, hahaha.. es creu una diva, però semblava un mono amb rastes — replica la Sandra.

— Ufff...la profe de literatura ja ens ha posat un altre examen. És que l'odio tant... Que es compri una vida i ens deixi als altres en pau! — diu en Matheo.

— Ja, és que hi ha persones que no haurien de ser professors, perquè llavors l'institut sembla un circ — es queixa en Lucas.

Així són els àpats cada dia. L'àvia sembla que estigui a punt de tenir un infart quan està envoltada de tantes hormones i sent parlar tanta gent. Tothom escup coses per la boca però ningú escolta ningú. Crec, però, que això ens fa una mica feliços; perquè, tot i que no compartim massa temps, ens estimem.

Sincerament, ara entenc perquè ningú vol venir a casa. Els meus germans són molt superficials i sempre estan criticant a tothom sense cap vergonya. També es queixen de l'educació, però en tota la tarda no obren ni un llibre. Tenen una manera de veure el món poc ètica. No obstant això, som adolescents i ens encanta

queixar-nos de les coses, perquè a la nostra edat tot es magnifica i qualsevol cosa que ens passi afecta a la nostra manera de pensar o actuar.

Últimament, la Nicole està callada amb la mirada perduda i en Lucas amb cara de pena. Jo crec que a la Nicole li passa alguna cosa i en Lucas ho sap i està preocupat. Intento donar-los conversa, però cap dels dos diu res... La Nicole és molt reservada. Crec que li molesta no tenir gaires amics o no ser igual de sociable que tots nosaltres. I fins i tot, que alguns companys la molestin pel simple fet de tenir tants germans i li diguin coses com — *tu tens dèficit d'atenció per culpa de tenir tants germans!* — o coses com — *els teus pares han tingut tants fills per així rebre més ajudes de l'estat!*

Els nostres pares no tenen temps per saber-ho tot de nosaltres. Mai tenen converses amb mi sobre temes de salut o per simplement saber quins són els meus gustos. Crec que ha de ser difícil tenir tants fills, fer-los créixer i obligar-los a d'alguna manera a madurar abans d'hora. En un obrir i tancar d'ulls, la mare ja tornava a estar embarassada i era complicat de parlar-hi perquè estava molt sensible i s'enfadava molt fàcilment... Suposo que ho estava passant malament pel fet d'estar embarassada i haver de cuidar els fills que ja tenia.

Hi ha vegades que et pots sentir sol estant envoltat de persones, però en una casa amb set caràcters diferents crec que, d'una manera o altra, aprens coses i passes un temps agradable, i sents que sempre hi haurà alguna persona que t'entendrà o que t'ajudarà. I que aquesta persona encara ho farà millor, perquè és el teu germà o germana.

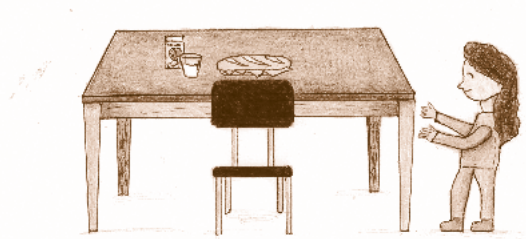
En canvi, pel que fa al pare i a la mare, crec que són la base d'una família i han de fer-se la gran pregunta: podré ensenyar-los el que és ser feliç o la diferència entre el bé i el mal? Al cap i a la fi, ningú t'ensenyà a ser un bon pare o una bona mare, ni tampoc a ser bon fill.



# 04\_

# EL MEU PARE TAMBÉ ÉS LA MEVA MARE

TEXT: NOUR ACHGHOUYAB EL MORABIT  
IL·LUSTRACIONS: LUCAS MARTÍNEZ YANG



La Martina és una nena molt divertida i activa a qui agrada molt anar a l'escola. Cada dia, després d'esmorzar un bon entrepà i un got de llet, el seu pare li fa un petó i una abraçada, i ella se'n va ben contenta cap a la fila del pati a petar la xerrada amb les amigues. Sempre torna molt alegre a casa i li explica al seu pare tot el que ha fet a classe.

Un dilluns com qualsevol altre, la Martina va arribar a l'escola i va entrar a la classe de 1r B, va deixar el seu abric al penjador i va assegurar-se al seu lloc. A classe de català, la professora els va dir:

— Escolteu-me bé, nens i nenes. Heu d'escriure una redacció parlant sobre la feina que fa la vostra mare i la setmana que ve la llegireu aquí, davant la resta de la classe.

La Martina va estar trista la resta del matí. Quan van tocar les dues, va sortir de classe amb el cap cot. Llavors el seu pare li va preguntar:

— *Què passa, patufeta meva? Per què estàs trista? Que t'has enfadat amb les amigues?*

— *Avui la professora ens ha demanat que escrivim una redacció sobre l'ofici de la nostra mare... Per què jo no tinc mare, papa?*  
— va respondre la Martina.

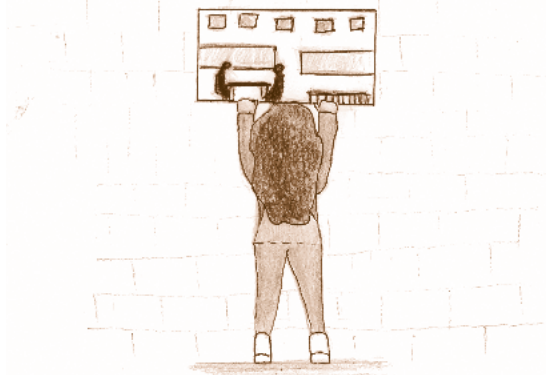
El pare va guardar silenci fins a l'hora de dinar i, mentre preparava els macarrons que menjarien, va explicar-li:

— *Mira, Martina, la Vida i la Mort són dues amigues inseparables, com ho podeu ser tu i la teva amiga Clara. No poden estar l'una sense l'altra. L'existència de la Mort, no té sentit sense la Vida, i l'existència de la Vida, no té sentit sense la Mort. Totes dues tenen una feina conjunta. Primer, - va continuar dient el pare de la Martina - la Vida va acompanyar la teva mare durant un temps. Tot el temps acordat amb la seva amiga Mort. Quan la Mort va considerar que la mare ja havia fet tot el que havia de fer, va decidir emportar-se-la amb ella. I llavors la Vida va anar-se'n per acompanyar una altra persona.*

— *I per què la Mort acaba amb la Vida, si són tan amigues?*

— *La Mort no acaba res, sinó que és un nou començament.*

La Martina gairebé no va dir res durant la resta del dia, però estava molt més tranquil·la. Va pensar:



— *Que bé! La mama és amiga de la Mort!*

L'endemà la Martina va despertar-se amb l'alegria de sempre. Com de costum, després de menjar-se l'esmorzar que li havia preparat el seu pare, va anar-se'n cap a classe tot fent saltirons.

A l'hora del pati va explicar-li a la Júlia el que havia descobert:

— *Saps què, Júlia? La meva mare és amiga de la Mort.*

— *Però què dius, Martina? Au, va. No t'inventis històries...*

— *Què?! És veritat! M'ho va dir ahir el meu pare!* - va respondre disgustada la Martina.

— *Mmm... Pot ser que intentés explicar-te que la teva mare és morta? I no que és amiga de la Mort?* — va exclamar la Júlia en un to un xic desagradable. — *Si la teva mare té una amiga que es diu Mort, com és que no les has vist mai juntes?*

— *No! La meva mare no és morta!* — va cridar la Martina amb un nus a la gola.

La Martina se'n va anar corrents cap al lavabo i, quan estava al passadís, va sentir la veu del seu pare parlant amb la professora a dins de la classe. Va posar-se de puntetes per aconseguir mirar per la finestra exterior de la classe que donava al passadís i va veure el seu pare, assegut en una cadira davant de la taula de la professora.

— *Li he intentat explicar que la meva dona va morir, però crec que no ho ha entès i em preocupa molt que això li pugui ocasionar problemes* — va dir, angoixat, el pare de la Martina a la professora.

L'únic que se li va ocórrer en aquell moment a la Martina, va ser entrar a la seva classe i llançar-se als braços del seu pare. Sense parar de plorar.

— *Llavors té raó la Júlia, papa? La mama és morta?* — va preguntar-li la Martina entre sanglots.

— *Sí, Martina.*

(...)

*Papa, tu ets una d'aquelles flors que creixen i fan tot el possible per sobreviure a la vora dels camins secs i pedregosos. Ser pare solter és una cosa tan estranya que la gent o bé no s'ho creu, o bé no ho entén. Fer de mare i de pare a la vegada no és gens fàcil.*

*Gràcies per haver-me cuidat, abraçat i estimat. Per ser el meu heroi. No tinc paraules per expressar tot el que sento, però sí que tinc clara una cosa: les famílies no es poden triar, però jo sempre t'escolliré a tu.*

*Potser no ets la mare més normal del món, però el que sé segur, és que ets el millor pare i la millor mare que em podien haver tocat.*

Martina



## NOVA ESPERANÇA

TEXT: LEIRE SÁNCHEZ DELGADO  
IL·LUSTRACIONS: ADELINA MOISEI

Voleu sentir la història d'una nena que va haver d'anar a viure amb els seus avis?

Hola! Em dic Carmen i ara tinc disset anys. Els meus pares van morir en un accident de cotxe quan jo tenia onze anys i es pot dir que sóc una adolescent òrfena. Visc amb els meus avis materns; però, a vegades, preferiria que els avis per part de pare encara fossin vius. Estic desitjant fer els divuit anys i sé que potser sona una mica lleig, però... no vull estar amb els meus avis perquè no ens portem massa bé.

Vull estudiar, tinc els meus propis gustos en moda i un estil de vida propi... però els meus avis no m'ho respecten. Visc reprimida, sentint sempre els mateixos retrets sobre el *jovent d'avui en dia*, obligada a fer coses que no puc suportar i a fer bona cara quan l'àvia em compra peces de roba de nena petita...

Sóc lesbiana i no ho entenen. Recordo quan vaig començar a ser conscient que els nois no em deien res i que, en canvi, hi havia una noia de l'institut que m'atreia molt. Era un parell d'anys més gran que jo i mai em vaig atrevir a dirigir-li la paraula, però... quantes vegades hi vaig pensar, mentre

m'enrojolava quan sentia els veïns dir als avis com de gran i bonica se'ls havia fet la neta; tot afegint, amb to burleta, que de ben segur que devia tenir ple de nois al darrere! L'avi, amb un posat seriós, sempre responia que el

que jo havia de fer, ara per ara, era estudiar i deixar-me de tonteries, que ja tindria temps, quan fos més gran, de casar-me i tenir família. I tancava la conversa amb el *si Déu vol* que sempre tenia a la boca.

Necessito llibertat, comprensió i paciència, i els ho he demanat milions de vegades, però no ho volen acceptar. Sé que són grans, que els van criar enmig d'una dictadura; però tenen una ment molt tancada, massa.

En realitat, a mi m'hagués agradat anar a viure amb la meva tieta Lola, la germana del pare, que vivia a Andalusia. Recordo que, de petita, quan hi anàvem de vacances, m'hi duia molt bé. Era molt simpàtica, molt optimista i molt emprenedora; tant, que als vint anys va agafar la maleta i va marxar a Alemanya, a treballar, i allà va conèixer el seu marit, que treballava a la mateixa empresa, i es van casar i crec que tenen quatre fills. Recordo que va venir de seguida, quan el papa i la mama van morir, i que em va dir que ens veuríem per vacances, que em vindrien a veure, que potser jo també podria anar a visitar-los... però no l'he tornat a veure mai més. A vegades, discretament,



a little bit confused.



li he preguntat a l'àvia si en sabia res, de la tieta Lola, i sempre m'ha respost que no, que la Lola vivia a l'estranger amb la seva família i que no n'havien sabut res més.

El meu verdader somni no és tenir una moto o anar de festa, com la majoria de joves de la meva edat. El meu somni és que els meus avis puguin conèixer i acceptar la meva actual parella, la Carla. En aquest moment és amb l'única persona amb qui estic bé, perquè, anímicament, no tinc forces per a gaire res. La Carla m'entén, em recolza i compensa el rebuig dels meus avis. També m'ha ajudat a veure qui són els amics de veritat, els que t'accepten tal com ets. Perquè això dels amics també ha estat dur per a mi. Recordo la cara de sorpresa de les meves millors amigues

quan els vaig confessar que era lesbiana i com d'incòmodes es van sentir. No puc pas dir que em deixessin de costat d'un dia per l'altre, però a poc a poc ja vaig anar notant que es distanciaven de mi. Aquestes coses es noten ràpid i jo no vaig pas voler forçar la màquina, així que vaig passar una temporadeta bastant sola a les hores de pati i també els caps de setmana, fins que em vaig fer molt amb unes companyes de classe amb qui vaig haver de fer un treball de tec-

no. I després va aparèixer la Carla a la meva vida, que era cosina d'una d'aquestes noies... I jo estimo la Carla.

(...)

Hola! Sóc la Carmen i ja tinc vint-i-un anys. En els últims dos anys les coses han canviat radicalment a casa. No obstant això, la relació amb els avis no va millorar gaire fins que vaig fer els divuit anys i vaig marxar a Madrid, a estudiar infermeria durant quatre anys. En aquest temps no he sabut res de la meva tita Lola, encara no sé què li devia passar...

Un dia em va trucar un número desconegut i no el vaig agafar. Aquell número trucava i trucava, així que finalment vaig decidir despenjar el telèfon. Era la meva àvia, estava plorant i em vaig espantar. No sabia què li passava, jo era a Madrid...

— *laia què passa??!*

— *Carmen, el teu avi no es desperta, no respira... Què faig?*

— *laia tranquil·la, calma't i truca al 112.*

— *Et penjo. Ara et truco, neta.*

— *Vinc cap a Barcelona!*

Vaig arribar a casa dels avis a les sis de la tarda. La meva àvia estava desconsolada al sofà; el meu avi s'havia mort.

— *Carmen, podem parlar?*

Vaig fer que sí amb el cap.

— *Carmen, sé que he fet les coses malament amb tu. Em vaig equivocar, per molt que m'ho diguessin no ho veia, de veritat, i no m'ho perdono. Tu ets feliç?*

— *Àvia, sóc molt feliç. La Carla i jo vivim en un pis força gran a Gran Via. És molt bonic i acollidor* — vaig respondre-li.

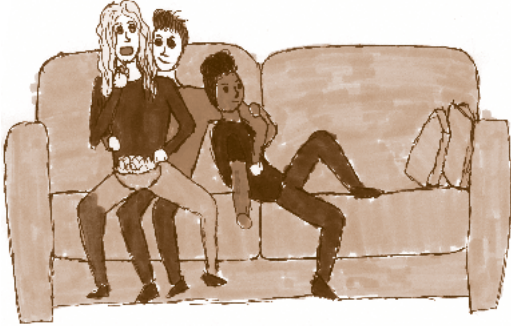
— *No hauria d'haver-te jutjat. No t'hauria d'haver rebutjat d'aquella manera, perquè era el teu únic recolzament i no vaig saber-te ajudar. De debò que ho sento, espero que algun dia em perdonis...* — em va dir la iaia.

A partir d'aquella conversa, la meva relació amb l'àvia va millorar molt. Anava cada tres mesos a veure-la i ella venia a Madrid per Nadal. Trobava molt a faltar el seu marit...

Finalment, a poc a poc el meu desig s'ha anat fent realitat. La meva parella, la Carla, aprecia molt la meva àvia i la iaia també l'estima molt. A la fi he aconseguit tenir una família, després de perdre els meus pares amb onze anys i de viure'n vuit més incòmoda a casa dels avis. Als vint-i-un anys ho he aconseguit. I, finalment, sóc feliç.



TEXT I IL·LUSTRACIONS: ARNAU GRANOLLERAS



En Max és a la feina, esperant acabar el seu torn per tornar a casa.

— *Ei, Max. T'apuntes a unes birres?* — li pregunta un dels seus companys.

— *Avui no puc, és el cumple de la meva xicota, i anirem a sopar fora* — respon ell.

— *Xicota? Però tu no sorties amb en Raül?*

— *Sí, i també hi estic sortint.*

— *L'estàs enganyant amb una noia?* — pregunta el company, molt sorprès.

— *Jo no estic enganyant ningú... Els tres tenim una relació poliàmorosa* — respon en Max.

— *Però, quan fa d'això? Aquesta relació és nova, no?*

— *No. Ja fa uns quants anys que estem junts. De fet, el mes que ve celebrem el nostre 5è aniversari.*

— *I com és que no m'ho havies explicat, si ja fa tres anys que treballem junts?* — pregunta el company.

— *Aquesta empresa està plena de LGTBIfòbia. Si ara estic parlant tranquil·lament amb tu, és perquè estem els dos sols, i perquè sé que tu ets de ment oberta.*

— *Gràcies per la confiança!* — diu el company, amb un somriure sincer —.

— *Doncs així, deixem les birres per a un altre dia i, si vols, parlarem més sobre això. Et deixo, tu, que ja hem acabat el torn i és divendres* — diu el seu company, amb pressa i assenyalant el rellotge.

Els dos s'acomiaden amb una picada de mans i en Max torna cap a casa seva.

— *Hola, amor! Hola, carinyo! Ja sóc aquí!* — saluda en Max, en entrar a casa, i la Julieta i en Raül salten a abraçar-lo, com cada vegada que torna de treballar.

— *Què tal el dia?* — pregunta en Raül.

— *Més o menys com sempre* — respon en Max. *Encara tinc una pila de papers per mirar-me.... L'única cosa diferent és que avui no he anat a fer una cervesa amb els companys; però, és clar, tinc coses més importants a fer* — diu, mentre la Julieta somriu i l'abraça un altre cop.

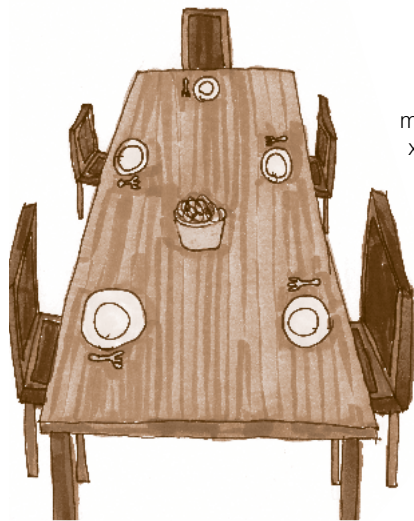
Una hora després, la Julieta, en Max i en Raül s'arreglen i surten cap als carrers de Girona a sopar al seu restaurant mexicà preferit: l'Escondido Café.

Un cambrer els fa seure a la taula que han reservat; la mateixa taula on van menjar quan van celebrar l'aniversari de la Julieta, els tres junts, per primer cop. I també comparteixen el mateix menú d'aquell dia: *nachos amb guacamole* i formatge; *tacos de fesols*, de pollastre i de vedella; i, per postres, una porció del pastís "*Muerte por chocolate*", que també comparteixen perquè és molt gran.

Havent sopat van a la primera discoteca que troben. Ballen i ballen, fins que el DJ posa







música lenta perquè la gent vagi marxant; no obstant això els tres es queden una o dues cançons més, per poder ballar tranquil·lament, i ben junts, quasi com si els seus cossos fossin imants inseparables.

— *Sort que demà no treballa cap dels tres!* — diu la Julieta alleujada, quan entren a casa.

— *Demà?! Diràs avui! Ja són les 6 del matí...* — diu en Raül. I riuen tots tres.

— *No sé vosaltres dos, però jo no tinc son* — diu en Max, mentre es dirigeix cap al comandament de les llums led de colors que tenen a l'habitació.

— *Sé què vols fer i jo tampoc tinc son* — diu la Julieta, amb la mateixa sensualitat d'en Max — *Raül, vens?*

— *No m'ho perdria per res del món* — respon en Raül amb passió.

— *Us espero a l'habitació* — diu en Max, després d'haver posat les llums de color vermell.

— *Poso música d'ambient i vinc* — diu en Raül, mentre busca una *play list* suau i picantona.

— *Jo vaig a buscar nata i maduixes* — diu la Julieta, dirigint-se cap a la cuina.

Un cop a l'habitació, s'apropen l'un a l'altre, fins que ja no queda cap distància entre els tres. Mentre la Julieta i en Max es besen apassionadament, en Raül fa subtils petons al coll dels dos i, quan ells ho senten, comencen a canviar els rols. Passada una estona, es treuen la roba, lentament, gaudint del moment i del contacte pell amb pell. Es van tornant per besar-se, mentre es repassen els cossos nus amb les puntes dels dits, suaument i amb delicadesa.

Per un instant, la Julieta se separa d'ells i s'apropa amb elegància i desig cap a una de les tauletes de nit on ha deixat la nata amb maduixes. Agafa el bol i torna a apropar-se als seus amants.

— *En voleu?* — els pregunta, mentre agafa una maduixa i se la posa a la boca.

Els dos nois somriuen amb picardia. En Max agafa una mica de nata amb el dit índex i se l'endú a la boca per menjar-se-la. En Raül s'apropa a la Julieta i mossega la punta de la maduixa que ella té suspesa en els seus llavis. En Max fa una altra mossegada i la Julieta se'n menja la resta.

Unes hores després...

— *Vinga va, Espavileu! Que d'aquí a un parell d'hores arriben els meus pares i encara ho hem d'arreglar tot!* — exclama la Julieta, sortint de l'habitació, mentre en Raül i en Max esmorzen tranquil·lament.

— *Tranquil·la, amor. Mentre dormies ho hem arreglat tot nosaltres* — diu en Raül.

— *I també hem deixat fet el dinar. Com que encara fa calor i sabem que a la teva mare li agrada molt, hem preparat una amañada de pasta* — diu en Max.

— *I per postres hem fet pastís de Red velvet. El preferit del teu pare!* — afegeix en Raül.

— *Veig que heu pensat en tot!* — diu ella, satisfeta, mentre els altres dos somriuen.

— *Mmm... Heu dormit?* — pregunta, preocupada.

— *Teniem pensat dormir un parell d'hores mentre tu esmorzes i pares taula de la forma que a tu t'agradi més* — diu en Max, al mateix moment que queixala una torrada amb mantega.

— *Doncs a dormir!* — ordena la Julieta. I els empeny cap a l'habitació. — *Jo recullo les vostres tasses, no us preocupeu de res més. Descanseu.*

A l'hora de dinar...

— *Felicitats!!!* — exclama la mare de la Julieta, només d'entrar al pis dels tres protagonistes. — *Què tal estàs?* — pregunta a la Julieta mentre l'abraça.

— *Molt bé, i tu?* — li respon la seva filla.

— *Jo estic perfecta, com sempre! Com estan els meus preciosos gendres?* — pregunta, contenta i somrient, mentre abraça en Max i en Raül.

— *Nosaltres estem molt bé, Mercè* — responen els dos alhora, com si anessin sincronitzats.

— *I tu, què tal, Jordi?* — li diu en Raül al pare de la Julieta, quan ja ha acabat de saludar la seva filla.

— *Encantat de tornar a ser al vostre pis i a punt per menjar les delícies que ens hàgiu preparat* — respon el pare de la Julieta llepant-se els llavis.

— *Doncs cap a taula, que ja està tot preparat i només falteu els convidats!* — diu en Max, mentre obre la porta del menjador.

Tots 5 passen cap al menjador i cada un s'asseu a la seva cadira. Al centre de la taula hi ha un gran bol de ceràmica amb amanida de pasta i, just al costat, diferents pots amb salses de maionesa, curri, salsa rosa, vinagreta de mostassa i pesto.

— *Nois... Avui us hi heu ben lluit, no era necessari que preparéssiu un plat tan i tan bo!* — diu la Mercè, mentre mira el bol que li fa venir salivera.

— *No et pensis que t'intentem comprar Mercè... simplement hem volgut preparar coses que us agraden com a agraïment per haver vingut des de tan lluny* — li respon en Raül mentre comença a servir a la resta.

— *Si és per visitar la nostra filla i assaborir la vostra cuina farem els quilòmetres que calguin!* — afegeix en Jordi, amb un to d'exageració, i tots els altres riuen.

Seguidament, cadascú s'acaba de servir la salsa que vol i el dinar transcorre tranquil, entre converses trivials i alguna anècdota.

Poc després d'acabar el dinar, algú toca el timbre.

— *Heu convidat algú més?* — pregunta la Julieta a en Raül i en Max. Els dos nois es miren un segon i després fan que sí amb el cap.

— *Hem convidat els nostres pares a fer les postres i així acabem la trobada amb la família al complet* — diu en Max.



— *Ai, que bé! Feia molt temps que no veia les i els meus consogres* — comenta la Mercè, emocionada.

— *Vaig a obrir-los* — diu en Raül, mentre s'aixeca de la cadira i surt disparat cap a la porta d'entrada.

Un cop els pares d'en Raül i en Max entren al pis, tots se saluden afectuosament, amb llargues i agradables abraçades.

Paren quatre cadires més al voltant de la taula i en Max torna amb el gran pastís de *Red velvet*, que degusten a poc a poc. També prenen cafès i tes de sobretaula.

Mentre els pares s'instal·len a les seves habitacions per quedar-se a dormir al pis; la Julieta, en Max i en Raül acaben de recollir-ho tot.

— *Raül, Max... Us he de dir una cosa...* — diu la Julieta, amb els ulls inundats d'emoció. — *Serem pares.*

I els tres s'estrenyen amb els braços per celebrar la notícia tan desitjada.



# CERCANT UNA LLAR

TEXT: CHAIMAE EL BASRI ABOULKACEM  
IL·LUSTRACIONS: MARIA ROMANOVA SVESHNIKOVA

Durant la seva infància, en Gabriel havia estat un nen ple de vida. Dels que es fan sentir, amb aquella presència sorollosa i feliç.

Ara, amb l'adolescència ben avançada, no queda cap rastre d'aquell nen tan acolorit i alegre.

En aquest moment, es troba assegut al despatx de la Mercè, la directora del centre de menors, acabant de signar documents i resolent els últims dubtes que tenen els seus nous pares d'acollida.

— *Bé, només vull deixar clar i mentalitzar-vos que aquestes col·laboracions poden durar poc o molt, i que acollir no és adoptar, així que la situació és temporal* — explica la directora amb cautela. *Tot això ja ho han llegit als documents i els ho han dit des del principi, però els ho recordo. La tutela d'en Gabriel continua sent nostra; és a dir, que ser família d'acollida és oferir casa teva, la teva gent, el teu cor, a un menor que no pot viure amb els seus i que es troba sota l'empara del sistema de Protecció de Menors. És una mesura provisional, fins que el seu entorn estigui en unes bones condicions per poder atendre'l, o fins que es trobi una solució més estable i molt més adequada pel seu desenvolupament en un centre residencial.*

L'Anna i en Joan, la seva nova "família", es miren fugaçment abans de fer que sí amb el cap.

— *Doncs ja ho tindriem* — torna a dir la Mercè, aixecant-se per encaixar la mà de l'Anna i en Joan. — *Porta't bé, Gabriel* — li diu, fent broma i picant-li l'ullet.

El noi li somriu i surt el primer del despatx, sabent que els adults encara han d'acabar de tractar alguns temes i la seva presència ja no és rellevant.

No triguem gaire a sortir del despatx i el camí cap a casa es resumeix en petites converses i llargs silencis, fins que arriben a la que seria la seva nova llar d'acollida.

Quan hi entra, en Gabriel recorda que, abans; quan encara no havia passat per tantes cases, ho mirava tot amb molta atenció i curiositat. Volia gravar cada detall a la seva ment. Sempre havia sentit un pessigolleig d'emoció recurrent tot el seu cos. A aquestes alçades ja li era ben indiferent.

De nou, es trobava sentint el típic discurs de benvinguda, de la seva nova família d'acollida.

— *Esperem que aviat et sentis còmode i com a casa* —. Això era el que sempre li deien.

Però, en realitat, ningú li preguntava si volia ser allà o si volia que aquella fos casa seva. En Gabriel no volia sentir-se com en una casa qualsevol. Volia ser a casa i sentir-se en una llar.

El noi havia après, des de ben petit, a veure les persones com si fossin colors. Els seus pares li havien ensenyat que, així com existeixen diferents colors i tonalitats, també existeixen persones diferents, de manera que no podia jutjar tothom de la mateixa manera.

Es tractava d'un dels pocs records que li quedaven dels seus pares i, per no perdre'l, continuava fent aquella distinció de persones segons els colors. Als seus pares els recordava amb tonalitats càlides i brillants, i l'entristia profundament no ser com ells. En Gabriel es veia a si mateix amb colors foscos, i pensava que si els seus pares el poguessin veure n'estarien decebutos.



Aquest pensament dels pares decebut havia voltat pel seu cap durant les darreres setmanes, juntament amb pensaments referents a fugir d'aquest món. I això feia que la culpa se'l mengés per dins. Cada cop era més difícil arraconar aquests pensaments de la seva ment i centrar-se en la realitat, just com en aquell precís moment.

Havia quedat tan embadalit en els seus pensaments que no es va adonar que en Joan i l'Anna eren davant seu mirant-lo fixament, amb un somriure una mica estrany. Exactament el mateix somriure que li havien ofert totes les vegades que s'havien vist per conèixer-se abans de l'acollida.

Mentre l'Anna i en Joan li mostraven la casa, li van explicar que poc després de casar-se van saber que no podien tenir fills i que això va ser un trasbals per a ells. Quan, un parell d'anys després, se'ls va presentar l'oportunitat d'acollir, no van dubtar ni un segon a acceptar i a llançar-se a aquesta nova experiència. No estaven disposats a perdre oportunitats per por a què podria passar. També li van explicar que, abans d'ell, havien acollit un nen colombià que, molt tancat i desconfiat, es negava rotundament a confiar en els adults i a ser adoptat. Van intentar acostar-s'hi durant mesos sense resultats i van entendre que no es pot ajudar algú que no vol ser ajudat.

En Gabriel els va escoltar atentament amb el cor lleugerament encongit. A les veus de l'Anna i en Joan es notava la malenconia quan recordaven aquell infant i, tot i haver estat una mala experiència, recordaven el nen amb un dolç i trist somriure.

A en Gabriel, sentir històries dels altres sempre li havia agradat més que no haver d'explicar la seva. Els seus pares d'acollida no el van forçar a fer-ho, però l'Anna va deixar anar una frase que li va quedar gravada a la ment durant hores.

— *Saps, Gabriel? Sempre m'ha agradat parlar directament del que he viscut i del que sento a cada moment* — va dir, mirant-lo fixament als ulls. — *Per a mi és necessari que les persones que m'envolten sàpiguen que per molt dolenta que sigui una etapa, mai serà un error, sinó una part del llarg i, a vegades, difícil viatge que és la vida.*

Després d'aquestes paraules, van deixar que en Gabriel anés a la seva nova habitació, per desfer les maletes. Diverses preguntes rondaven a tota velocitat pel seu cap.

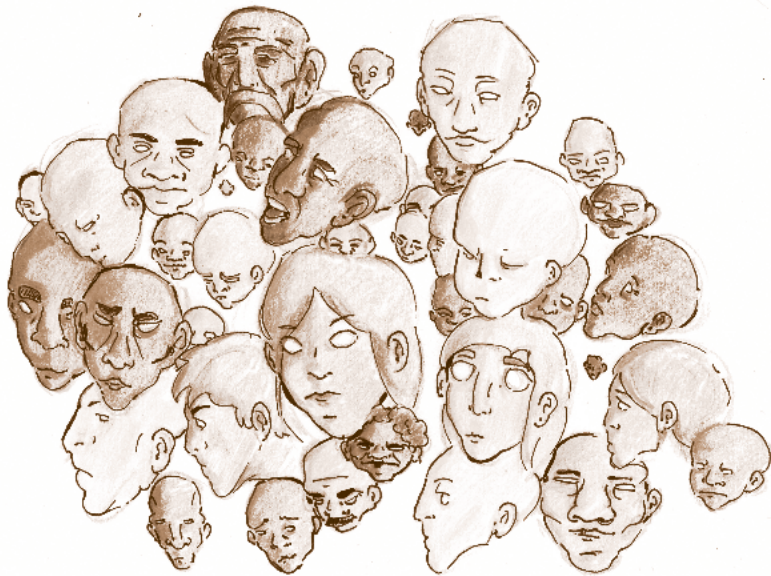
Va pensar: — *Han vist el meu aspecte desinteressat i poc comunicatiu però tot i això han decidit acollir-me... Quina deu ser la raó? Busquen algú semblant al nen que van acollir per ajudar-lo? I, el més important, vull que m'ajudin?*

Descobriria la resposta a aquesta última pregunta més endavant.

Es va estirar al llit, cansat, i va tornar a ser plenament conscient de la seva soledat. Aquesta soledat li oferia la tranquil·litat que tant li agradava. La soledat havia estat la seva fidel amiga des de feia molt. La soledat no el deixava ni tant sols quan estava envoltat de gent i li donava llargues hores de reflexió.

El dolor sentimental, de la manera com el sentia ara, havia aparegut poc després que comencés a tenir consciència de la seva existència. Quan cap d'aquelles famílies que havien passat per la seva vida havia volgut adoptar-lo de forma permanent. La majoria de famílies amb les que havia estat es queixaven del mateix: la seva fredor i la seva evasió envers les preguntes.

Recordava quan el pare d'una de les famílies es va afartar del seu passotisme i li va cridar descaradament, que havia d'assimilar ja, que els seus pares no anirien a buscar-lo. — *Simplement, potser mai podré superar-ho,* — va pensar en Gabriel, però no va dir res. Dies més tard d'aquell succés tornava a ser al centre d'acollida que ja conèixia la mar de bé. Com aquelles mirades de compassió i tristesa, cada cop que retornava al punt de partida. Amb aquest últim record al cap, es va adormir.



Van passar uns dies de molta tranquil·litat a la nova llar, l'Anna i en Joan tractaven molt bé en Gabriel, no li feien preguntes massa personals i li donaven molt bons consells sense que ell els hagués de demanar. El noi s'hi sentia tan bé amb aquesta nova família que no podia creure que fos real. Però, evidentment, les coses bones s'acaben i tanta comoditat no podia ser possible, o almenys, no per a ell.

La situació es va començar a torçar quan, una nit, van anar a sopar a ca la germana de l'Anna. Allà es va reunir tota la família per conèixe'l. En Gabriel va sentir que el miraven amb molta curiositat, com si fos un animal de circ. Un cop més, va sentir que el jutjaven i que, al final, allà no pintava res, així que es va limitar a respondre les típiques preguntes el més sec possible. I això a l'Anna i a en Joan no els va agradar.

— *Crec que tens problemes per relacionar-te amb la gent* — va comentar l'Anna quan tornaven a casa.

Ell va arronsar les espatlles i no va respondre, afegint-se un defecte més.

— *Sabem que t'has sentit incòmode, però no pot ser que no facis l'esforç de relacionar-te; ells estaven encantats de conèixe't.*

Aquestes paraules no tenien cap mala intenció, ni volien fer-li mal; per descomptat que ho sabia, però no va poder evitar pensar en totes aquelles vegades que es situava davant del mirall per criticar cada part del seu cos, jutjant-se i fent-se mal.

Aquest havia estat el seu problema des del principi: com d'auto-destructiu podia arribar a ser. No hi havia més opcions ni dubtes, no s'havia deixat ajudar, ni tant sols sabia demanar ajuda. Però, just en aquell moment, amb en Joan, al volant i l'Anna, mirant-lo amb tant d'amor, va saber que havia d'aprendre a fer-ho, havia d'aprendre a demanar ajuda. Feia temps que la necessitava i que, si no feia alguna cosa per solucionar tots els conflictes de la seva ment, mai podria tirar endavant. També va recordar els seus pares i la conversa sobre els colors.

Potser aquella família plena d'amor per oferir-li, era una espècie de senyal del món, un senyal que li donava una altra oportunitat per poder ser feliç juntament amb persones, com l'Anna i en Joan, que el feien sentir tan realitzat i complet.

I a poc a poc ho va fer. Algunes tardes després d'aquella xerrada al cotxe, els va fer seure a la sala d'estar i els va explicar tot el que sentia; des del seu cansament constant, la tristesa i el dolor emocional que semblaven no voler abandonar-lo mai, com trobava a faltar els seus pares i com se sentia estancat en aquell núvol de malestar i patiment.

Va poder veure com, en algun moment, l'Anna s'eixugava les llàgrimes i en Joan l'abraçava, tractant de buscar consol i traspasant-li també el seu amor.

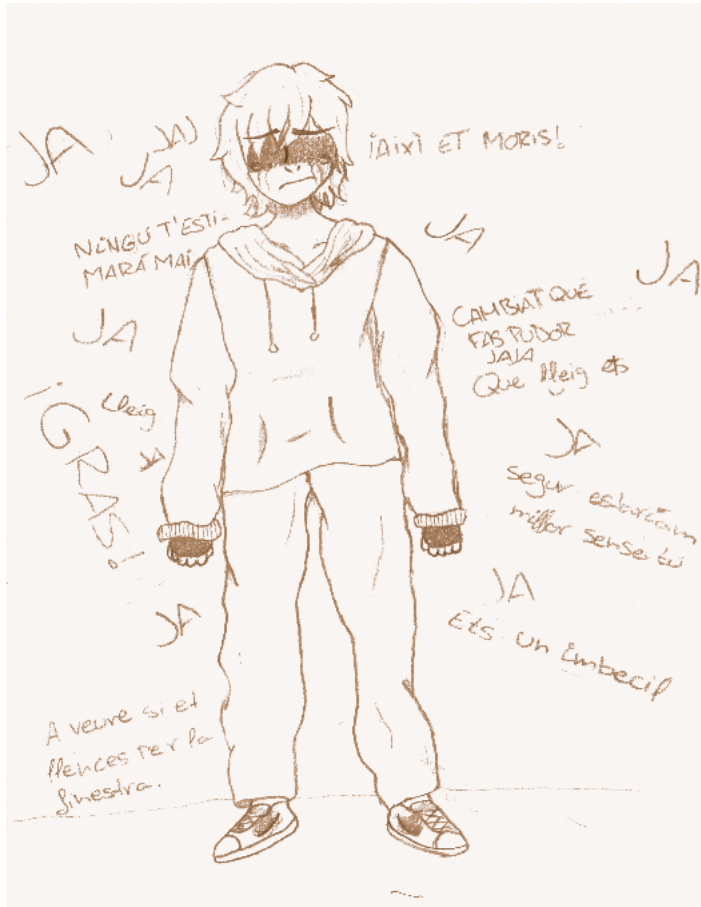
A partir d'aquell dia en Gabriel va rebre tota l'ajuda i el recolzament, que tant necessitava. I a poc a poc va anar curant totes les seves ferides; es va anar obrint a la gent i va començar a sentir que encaixava.

Amb aquella nova família, en Gabriel va recordar les paraules que la seva mare li havia dit una vegada.

*Tot estarà bé. Al final, tot millorarà.*

# NEGUIT

TEXT: YOHAN KRAUS MORCILLO  
IL·LUSTRACIONS: JÚLIA DARDER GARCÍA



No ho volia fer. Ara mateix, anar a l'institut, aquell centre on tothom em faria comentaris sobre el meravellós divorci dels meus pares, era l'últim que em venia de gust. No sabia pas com s'ho feia, la gent, per assabentar-se sempre de tot... era horrible.

— *Em pots deixar aquí* — vaig dir al meu pare, fermament, a 500 metres de l'entrada d'aquell infern.

— *No, et porto fins a la porta, com he fet aquests quatre anys* — em va respondre. — *Què t'agafa ara, et fa vergonya?*

Com em podia sortir amb això? És clar que em feia vergonya. Després de vint anys de matrimoni, s'havia divorciat de la meua mare per casar-se amb un tal Damià, amb qui treballava a l'oficina. Com se li acudia fer-me això?

— *Vinga, ja hi hem arribat!* — i es va apropar per fer-me una abraçada, que vaig refusar amb un gest repulsiu.

— *Que tinguis un bon dia* — li vaig dir abans de sortir del cotxe i tancar la porta de forma violenta.

Mentre m'apropava lentament cap al Maremagnum, ja vaig començar a veure gent girant els ulls cap a mi, d'una forma indescriptible. — *Que comenci l'espectacle*, — vaig murmurar, abans d'entrar en aquell caos hormonal.

— *David!* — va cridar en Joan, el meu millor amic des de primària.

Durant tota la meua vida havia rebut tonelades d'insults; *bitxo raro*, *friqui*, o d'altres apel·latius que m'estimo més no recordar, i en Joan sempre m'havia entès, mai m'havia jutjat, fes el que fes. Sens dubte, si algun dia matés algú, seria la persona a qui demanaria ajuda per amagar el cos.

En Joan se'm va apropar i em va fer una abraçada de les seves, d'aquelles que aturen el món. Em va agafar la mà i em va apropar a la Clara.

— *David, vine aquí* — va deixar anar la Clara abans de regalar-me una abraçada d'amor. — *Tu tranquil, tot anirà bé* — va xiuxiejar-me a cau d'orella.

Eren les dues úniques persones a qui em podia aferrar, els meus incondicionals, els qui més necessitaria ara mateix, el primer dia de curs, després d'haver passat l'estiu amb el meu pare i aquell paràsit a casa.

El dia se'm va fer etern. Allà on anava sentia les mirades de la gent rient, horrible.

Quan va tocar l'hora de sortida i pensava que el meu dia ja no podia anar a pitjor, el vaig veure esperant-se al cotxe, a l'entrada de l'institut... En Damià, a dins del seu cotxe negre, amb un somriure repugnant.

— *Bon dia! Com t'ha anat la jornada?* — em va dir en Damià, mentre jo girava la cara cap a la finestra, esperant que accelerés d'una vegada. — *David, si us plau, no segueixis amb aquesta actitud. El teu pare ha passat un estiu horrible, perquè et veia malament.*

Com s'atrevia a dir-me això?

— *No tindria aquest comportament si no m'haguessis arruïnat la vida estant amb el meu pare,* — vaig engaltar-li de la manera més agressiva que vaig poder.

En arribar a casa, vaig córrer tan ràpid com vaig poder a la meva habitació. Havia passat aquell estiu evitant aquells dos tant com havia pogut, dia rere dia. I això no tenia pinta de canviar, i menys ara, quan encara sentia les mirades de la gent cremant-me el clatell...

I, de cop, ja hi vam ser. Divendres. L'aniversari de la meva millor amiga. La Clara estava a punt de fer els seus divuit anys i, honestament, no sabia dir qui estava més excitat, si ella o jo. Amb en Joan i uns quants amics més de la Clara feia setmanes que li havíem estat preparant una festa sorpresa al garatge de can Joan.

Devien ser cap a les nou del vespre quan la Clara i en Joan van aixecar la porta del garatge i... — *Felicitats!!!* — vam cridar tots

junts de cop, entre forts aplaudiments. Crec que, en tota la meua vida, no havia vist la Clara tan feliç.

De cop i volta, enmig de tota aquella gent que li feia petons i abraçades, vaig veure un noi que no coneixia de res, assegut en un racó, sense parlar amb ningú i, donat que aquell vespre no volia socialitzar massa, vaig anar a presentar-me.

— *Veig que no sóc l'únic antisocial d'aquesta festa* — vaig dir rient.

— *Hahaha! No conec ningú i no em veig amb cor d'anar-me presentant* — em va respondre amb una veu profunda, però gens ni mica agressiva.

La quantitat d'alcohol al meu organisme havia fet aflorar la meua sociabilitat interior, així que, sense que hi pensés dues vegades li vaig dir tot estirant la mà:

— *Doncs no ho facis tu primer, em presento, em dic David.*

— *Encantat, Lorenzo* — em va fer, tot retornant-me el gest.

— *Italià?*— va fer-me respondre la meua intuïció.

— *Mare meva, ets bo, eh?* — em va respondre, impressionat.

— *Sóc cosí llunyà de la Clara. D'un dia per l'altre m'han donat plaça a Sant Feliu, al grau superior d'Administració i Finances i em tindreu per aquí un parell d'anys.*

A partir d'aquell moment, notant que ja no controlava el que deia, la meua cançó preferida es va presentar com un senyal del destí.— *Oooh! M'encanta aquesta cançó, vine amb mi* — li vaig dir, excitat, i el vaig estirar abans que pogués respondre res. Ens vam col·locar enmig de la improvisada pista, a punt per ballar aquell *slow* que tantes vegades havia practicat a casa, amb el meu coixí.

— *Saps ballar aquesta música, no?* — vaig demanar-li, intrigat.

— *En tinc una idea* — em va respondre, agafant-me per la cintura com si hagués fet això tota la seva vida.



Sincerament, no sabia dir quant de temps va durar aquell ball. De cop, ja no tenia consciència del temps, ni de la gent que hi havia; només ballava i ballava amb aquell noi que tot just acabava de conèixer. Què estava fent? Em sentia més còmode amb aquell noi desconegut que pas amb ningú més en tota la meua vida. Era l'alcohol o m'estava adonant d'alguna cosa?

— *A tu tampoc se't dona gens malament aix, eh?* — em va dir, mirant-me als ulls amb tendresa, en un instant en què les nostres cares eren a centímetres l'una de l'altra.

— *Gràcies, suposo que em surt naturalment* — vaig respondre, barbotejant dels nervis, — *mai ho he fet, això, ni...* — i en aquell moment em va fer un petó, fent-me callar d'immediat.

El meu primer instint no va ser el d'apartar-me amb repulsió. No ho vaig fer, no volia. Aquell petó em regalava una sensació de llibertat indescriptible. Era com si tota la meua vida hagués estat amagant una part de mi mateix pel que poguessin pensar o dir els altres...

Després d'uns segons en contacte, els nostres llavis es va separar.

— *Espero que no t'hagi molestat* — em va dir, mirant-me com ningú abans ho havia fet.

— *Sincerament no, per res del món.*

Vam passar la resta de la festa ballant i parlant, junts. Quan el vaig veure marxar amb la seva moto, fent-me l'ullet amb complicitat, després d'intercanviar els nostres telèfons, vaig sentir

els braços d'en Joan que m'agafaven per darrere. — *Noi, ja era hora! Ens pensàvem que no te n'adonaries mai!* Havia passat tot l'estiu sense parlar-li al pare ni a en Damià, perquè estaven enamorats l'un de l'altre, i ara em sentia ben ridícul, estrenyent el mòbil ben fort i desitjant arribar a casa per enviar-li un missatge a en Lorenzo.

Que diferent va ser la meua arribada a l'institut el dilluns següent! Havia passat el cap de setmana quedant amb en Lorenzo, parlant, explicant-li com d'estrany i feliç em sentia alhora. Dient-li com finalment havia entès l'amor que es professaven el pare i en Damià, i com de malament els devia haver fet sentir jo amb la meua actitud estúpida de repulsa.

En Lorenzo em va ajudar a trencar el mur que jo solet havia aixecat a casa, autoconvidant-se amb tota naturalitat a dinar el diumenge. Com que en Damià havia treballat de jove un parell d'anys a Milà, el dinar i la sobretaula van ser molt divertits, amb ple d'anècdotes i de mirades còmiques entre el pare i jo.

Com deia fa un moment, que diferent va ser la meua arribada a l'institut l'endemà, dilluns! Una arribada lliure de l'opinió nociva dels altres, i de mi mateix. Lliure i feliç.





TEXT: AINA FIGUERAS ROSELLÓ  
IL·LUSTRACIONS: ANNA MASSALLÉ RICHART



**EL PAPA, L'HELENA, LES BESSONES PAULA I ALBA I JO.**

Quan els meus pares em van dir que se separaven, no m'ho vaig prendre gaire bé. Tingueu en compte que en aquell moment, només era una nena de 8 anys, plena de preguntes i pors. A la meua classe hi havia un nen que es deia Pau i una nena que es deia Anna que tenien pares separats i a ells no els agradava gens. En aquell moment no entenia que els pares són capaços de gestionar les coses de manera diferent. Cadascú ho fa com pot. Els meus pares ho han fet tot de la millor manera possible, han intentat fer el millor per a mi.

Els primers mesos des de que van divorciar-se van ser durs. Jo veia que discutien molt, que parlaven malament l'un de l'altre amb els seus amics... Tot això em feia sentir malament. Tenia ganes de plorar constantment. No entenia per què els meus amics i companys tenien pares que s'estimaven i els meus, en canvi, no. Era culpa a meua?

Al cap d'un temps, les coses van canviar.

El primer dia de 4t curs a l'escola, els vaig demanar que m'hi portessin tots dos. Ells em van fer cas i a mi em va fer molta il·lusió tornar a tenir una imatge d'ells junts, agafant-me la mà, com ho fèiem abans.

Des d'aleshores, entre ells hi ha una relació cordial. S'intenten posar d'acord quan han de prendre decisions que m'afecten.

També, a vegades, quan el meu pare vol fer alguna cosa amb mi entre setmana -que és quan estic amb la meua mare-, li demana permís, i normalment n'hi dona.

Abans no era així. Només que un dels dos em tingués una hora més del que tocava, era motiu d'una gran discussió i d'amenaçes. Molts cops em va tocar presenciar-ho. Jo m'ho mirava amb els ulls plorosos des d'un racó. No sé si ells sabien que jo hi era o si realment no se n'adonaven.



**EL MEU COSÍ ÒSCAR I JO.**

Els divendres la meua mare em deixava just davant l'entrada de casa del meu pare, jo baixava i, abans de tenir temps de prémer el timbre, la meua mare ja havia tocat el dos perquè no volia ni veure'l.

Ara, quan la meua mare em deixa a casa del pare, ell ja m'està esperant a fora i saluda la mama, i és quan ella li comenta alguna cosa sobre la setmana: "La Lily té tres exàmens el dilluns, li costa bastant el temari, ajuda-la si us plau" o "La Lily es va fer una mica de mal a l'entrenament de dilluns, posa-li la pomada al genoll."

Us poden semblar petits detalls o tonteries, però que els meus pares es portin bé és una cosa que valoro molt. Que dues persones que ja no s'estimen estiguin condemnades a seguir lligades no ha de ser fàcil, però agraeixo que ara tinguin aquesta bona relació i que ja no es critiquin, almenys no davant meu.

Gairebé no compartim mai moments tots tres junts. Per exemple, el Nadal el passo, uns dies a casa del papa i d'altres a casa de la



**LA MAMA AMB EN NICO, EN PATRICK I JO.**

mama. L'únic dia que estem tots tres junts és el dia del meu aniversari. Aquell dia és molt especial per a mi, perquè dinem junts, tota la família del papa i tota la de la mama, i, després, a la tarda, anem plegats a la ciutat.

Hi ha algunes situacions incòmodes quan tens pares separats. Per exemple, quan et deixes els deures a casa d'un dels dos. Alguns professors ho entenen, però d'altres es creuen que només és una excusa i que no els he fet.

Una altra cosa que em sol passar, és que em deixo la roba de vòlei a casa d'un dels dos, i això és una putada, parlant clar, perquè quan me n'adono, l'altre ja és a casa i això implica que hagin de fer un trajecte de gairebé una hora.

Crec que això de tenir dues cases és la part més complicada. Bé, el fet de tenir dues cases no és un problema, el problema és que estan a força distància. El papa treballa a la ciutat, per tant necessita viure-hi a prop, i la mama segueix vivint al poble on m'he criat. Al final, t'hi acabes acostumant.

Una cosa a la qual em va costar molt acostumar-m'hi al principi, va ser el fet que els meus pares tinguessin una nova parella. En el cas de la mama, un any i mig després d'estar oficialment divorciada del papa, va començar una relació amb un home que es diu Patrick. Quan ja portaven gairebé un any de relació, en Patrick va venir a viure a casa, cosa que no em va agradar gens al principi. Sentia que estava entrant en un espai que només ens pertanyia a mi i a la mama, i en tot cas, al papa. Creia que la intenció de la mama era substituir el papa i, en aquell moment de nena immadura de deu anys, va ser com un cop de puny a l'estómac. En Patrick tenia bones intencions, però jo això no ho veia.

Ho vaig acceptar quan la mama i en Patrick van tenir en Nico. En Nico és el meu germà petit, acaba de fer 3 anys i jo no puc estar més enamorada d'aquesta criatura. M'agrada molt passar temps amb ell. És el que més trobo a faltar quan estic amb el papa.

Des d'aleshores, la meva relació amb en Patrick és molt bona. Mai el podré considerar el meu pare, perquè jo ja en tinc un, però me l'estimo molt.

En el cas del papa, ell es va casar fa poc més d'un any amb l'Helena. L'ex de l'Helena es va morir fa molts anys i el papa és la primera parella que ha tingut des de llavors.

L'Helena té dues filles bessones de 17 anys. Es diuen Paula i l'Alba, i són molt simpàtiques. Ens expliquem tafaneries d'institut. Elles van al de la ciutat i jo al del poble on visc amb la mama. M'ho passo molt bé amb elles, i, per a mi, són com unes germanes. No els va costar gens adaptar-se al papa ni tampoc a mi. Crec que el fet de perdre el seu pare quan eren molt petites els va fer desitjar una figura que s'acostés a la paterna, i quan el meu pare va arribar a les seves vides a elles els va fer molta il·lusió, tot i que tampoc li diuen "papa", evidentment...

És cert que jo passo més temps a casa de la mama que a casa del papa.

Tots els meus amics, extraescolars, etc., són al poble.

A casa del papa, només hi ha estat la meva amiga Lana. Perquè la Lana és com una germana també, ho sap absolutament tot de mi i compartim moltes coses juntes des de sempre.

Gran part dels estius els passo amb l'àvia i l'avi, els pares del meu pare. Ells tenen una casa molt bonica enmig del no res, prop d'un llac. M'agrada molt anar allà perquè puc desconnectar absolutament de tot. Desconnecto fins i tot del vòlei, que és probablement la cosa que més m'agrada d'aquest món. A vegades però, la pressió m'estressa. Gaudeixo molt d'aquest esport, però també sóc molt autoexigent. Gran part de la meua vida es basa en el vòlei, perquè moltes de les amistats que tinc les he fet al club on jugo.

Quan vaig a casa dels meus avis, totes aquestes coses desapareixen. El meu avi, que està fet a l'antiga, m'obliga a guardar el mòbil en un calaix i només me'l deixa treure els diumenges per parlar amb la resta de la família i els meus amics.

Les coses que més m'agraden d'on viuen els meus avis són:

Banyar-me sola a l'aigua fresqueta del llac de prop de casa perquè m'ajuda a relaxar-me i a reflexionar.

Baixar fins a un poble que hi ha a tres quilòmetres caminant amb el meu avi per anar a comprar. És un moment on xerrem de moltes coses, sobretot xerra el meu avi, per queixar-se de les actituds dels adolescents. D'aquestes caminades sempre m'emporto cruiximents a les cames, però sobretot lliçons de vida.

Quedar-me amb el meu cosí mirant les postes de sol mentre parlem tombats a les nostres hamaques. En els estius de desconexió m'acompanya el meu cosí, l'Oscar, que té 15 anys, un més que jo, amb qui pràcticament no parlo durant tot l'any a excepció de l'estiu, quan ens expliquem la nostra vida amb tot luxe de detalls i fem enfadar el nostre avi sempre que podem perquè ho trobem molt divertit. És una d'aquelles persones amb qui no hi mantens contacte ni hi parles gairebé mai; però que, quan la veus i t'hi poses a parlar, sents que és una persona amb la qual sempre hi podràs comptar, amb la qual s'hi pot tenir confiança i amb qui s'hi comparteix una relació molt profunda.

I, una altra cosa que adoro, és fer punt amb la meua àvia. Evidentment ella hi té una traça que jo, ni en mil anys de pràctica no podria tenir, però de totes maneres és una activitat que gaudeixo molt. En aquestes ocasions l'àvia m'explica com de malament es portava el papa de petit, i també em parla de la meua mare. Quan em parla d'ella es nota que l'aprecia molt i que la troba a faltar, tot i que li sembla que l'Helena és molt bona dona. També m'explica anècdotes de quan ella era jove i, tot i tenir 75 anys, recorda moltes coses a la perfecció.

Com podeu veure, tinc un bon grapat de vides paral·leles però, si ho miro de prop, podràs veure que en realitat totes s'acaben ajuntant.

Ara mateix, sento que sóc molt feliç.

El divorci dels meus pares em va afectar molt en el seu moment. Però, com hauria de ser en tots els divorcis en què hi ha fills pel mig, els pares acaben prioritzant la felicitat dels seus fills que, al cap i a la fi, és el que uns pares, si són pares com cal, volen.

M'alegra veure que ells ara han refet unes vides amb unes altres persones, veure que són feliços i que se senten estimats.



LA LANA I JO.

Els estimo a tots dos moltíssim i els necessito, els dos, a la meua vida.

Jo entenc que a vegades les coses canviïn, però crec que una persona a qui has estimat durant tant de temps, sempre li has de tenir una estima, la vulguis o no reconèixer. Crec que ni els meus pares ni jo podem tenir una vida més feliç. Segurament, si ells seguissin junts, jo tindria una vida caòtica a casa, plena de discussions constants i segur que no hi estaria tan a gust comestic ara amb la mama, en Patrick i en Nico per un costat; i amb el papa, l'Helena, la Paula i l'Alba per l'altre.

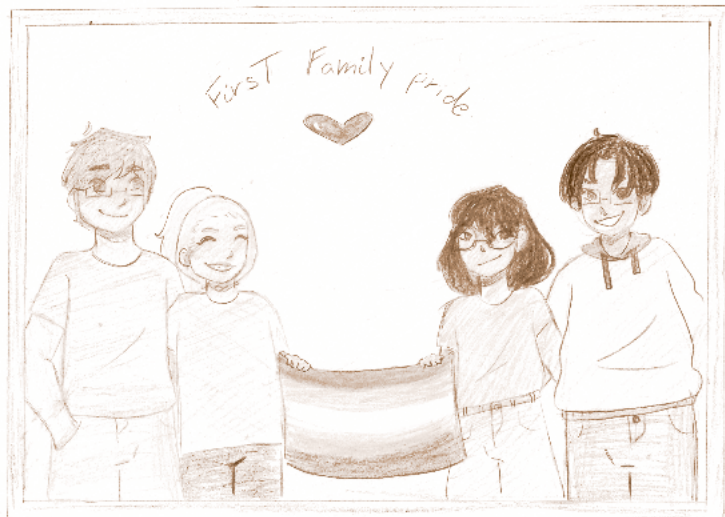
A vegades és bo deixar marxar. A vegades les coses acaben igual que comencen.

Crec que també s'han d'acabar els tòpics sobre que les ex-parelles es porten malament i s'odien. No sempre és així. Tampoc tots els pares separats mimen els seus fills, com encara es creuen alguns companys meus de l'institut.

És més, pel que fa a regals, els meus pares no es compliquen la vida, ho paguen a parts iguals i ja està. Això potser sí que m'agradaria canviar-ho. Estaria bé tenir molts regals d'una banda i molts més d'una altra, però bé, suposo que la vida no és perfecta. No es pot tenir tot!

Crec que qualsevol pare que se separi, sempre ha de mantenir aquest respecte. Crec que és important fer-ho pels anys que has compartit amb aquesta persona i pel que teniu i tindreu sempre en comú, que ha de ser una prioritat: els vostres fills. Perquè ells no tenen la culpa de res, l'única cosa que volen és tenir-vos a les seves vides.

TEXT: AINA FIGUERAS ROSELLÓ  
IL·LUSTRACIONS: JÚLIA CEDRES CARMONA



LES MEVES MARES COCO I JIYU A L'ÈPOCA DE L'INSTITUT, AMB ELS SEUS RESPECTIUS PARES.

Quan la gent em veu amb dues dones pel carrer es pensen que la dona de trets asiàtics és la meua mare i que la rossa amb ulls blaus és la seva amiga. Però no, tinc dues mares.

Quan era més petita ho trobava el més normal del món, però alguns companys em recordaven que no, que el més normal és tenir un papa i una mama. — *Això no és així! Potser estàs acostumat a això, però hi ha també gent que només té papes i només té mames* — responia jo sempre.

A mesura que vaig anar creixent, especialment els últims anys d'escola i els primers d'institut, sí que em sentia estranya i diferent. Veia com els meus companys publicaven fotos a Instagram el dia del Pare, com jugaven amb ell al carrer, o com els agafaven a coll tot i que ja pesaven força... Només en aquells petits moments desitjava tenir un pare. Volia tenir un home gran i fort a casa.

Aquest pensament va durar poc. Una de les coses que em va fer reflexionar, va ser el divorci dels pares de la Lily, perquè tenir uns pares que no s'estimen ha de ser molt dur. En veure les meues mares vaig observar que tot el que necessitava era amor, i d'això elles en tenien de sobres.

Jo tinc una mama i una mami i crec que sóc molt afortunada. Són dues persones completament diferents.

La Coco és la meua mami. Té uns ulls preciosos, blaus com el mar. I els seus cabells són molt llargs i del color dels rajos del sol. Sempre vesteix amb roba ampla, que li queda molt bé. No li digueu, però molts cops li robo les dessuadores. És entrenadora d'un equip de bàsquet femení i van quedar campiones de lliga l'any passat. He anat a veure algun partit alguna vegada i em fa gràcia com crida i la cara de concentració que posa. De tant en tant jugo amb ella a la cistella que hi ha a fora el jardí i m'ho passo molt bé, però no és el meu fort.

La meua mama es diu Jiyu. Els seus pares, els meus avis, són de Corea del Sud. Van venir a viure aquí fa molts anys; de fet, la meua mare va néixer aquí. A causa dels seus orígens, hi ha gent que es pensa que és coreana, però, evidentment, és catalana. Té el cabells llisos i negres, no gaire llargs, a diferència de mi, que gairebé m'arriben a la cintura. En moltes ocasions els porta recollits, perquè ella sempre va molt arreglada i cada matí es fa un monyo per anar a treballar. Crec que la meua mare gasta tres pots de gomina i de laca al mes, com a mínim. És advocada. Treballa a la ciutat i cada dia té un llarg trajecte en cotxe. Marxa a les 8 del matí i torna cap a les sis de la tarda. Li agrada molt cuinar, per tant, sempre fa el sopar i em deixa l'esmorzar preparat abans que jo em llevi.

Es van conèixer a l'institut. Van començar a sortir quan tenien 17 anys i estan juntes des d'aleshores. M'han dit que en alguna ocasió sí que havien rebut comentaris despectius i homòfobs, però diuen que, tot i que no haurien d'existir aquest tipus de comentaris, a elles els és igual, són felices i res ni ningú els impedirà mai estar juntes. Als meus avis, sobretot el pare de la Coco i el pare de la Jiyu, els va costar una mica acceptar-ho, així i tot, ara mateix, tots quatre diuen que estan molt orgullosos d'elles i que el més important en aquest món és trobar algú que t'estimi, et cuidi i et faci sentir bé, independentment del seu gènere, el seu color de pell, la seva edat i la seva ideologia.

Van decidir que volien formar una família quan les dues tenien 25 anys. I que la Jiyu seria la persona que em portaria a la panxa, ja que a la mama sempre li havia fet il·lusió portar un bebè a dins. De moment no tenen pensat tenir més filles, però jo tinc l'esperança que algun dia pugui tenir un germanet o una germaneta. Tenen 39 anys, els queda una mica de temps.

Tant de bo algun dia jo pugui trobar una persona amb qui ens poguem estimar com elles ho fan.

Sempre em diuen que no he de tenir pressa, que tinc 14 anys i encara em queden moltes coses per descobrir. La Jiyu, la meva mama, em va explicar que totes les seves relacions sempre havien estat amb nois. El fet d'haver-se enamorat de la Coco, la mami, havia estat una cosa inesperada i que, al principi, li va fer por i va negar que a ella li pogués agradar una noia. Però ja veieu com han acabat!

La mama es considera bisexual; la mami, en canvi, sempre ha dit que ella és lesbiana. Jo la veritat és que no ho tinc clar, però de moment només he tingut atracció cap a nois.

De fet, ara mateix, m'agrada un amic meu que es diu Summer. Crec que jo també li agrado a ell, però no n'estic del tot segura. Això encara no els he explicat a les meves mares perquè no he trobat el moment i també perquè no estic segura al 100% del que sento ni si val la pena dir-ho.

Tot i que encara no ho he fet, ho faré, perquè sé que elles ho accepten absolutament tot. Ja m'ho han deixat clar en diverses ocasions. El fet que en Summer sigui negre els serà completament indiferent, perquè el color de la pell i la procedència no defineixen com és una persona. A part, jo també tinc trets coreans. En el meu cas estan força dissimulats, perquè l'espermatozou que es va utilitzar per "crear-me" era d'una persona nativa del país i de pell blanca. Aleshores jo tinc una mena de barreja...

En Summer és un noi molt divertit, simpàtic, intel·ligent... Sempre es pot parlar amb ell de tot i, amb mi, és molt afectuós, sempre em fa una abraçada i em fa un petó a la galta quan ens acomiadem. He estat a casa seva un parell de cops, i tant els seus germans com els seus pares són molt agradables. De fet, tothom que viu en aquest petit poble és molt bona gent.

La meua vida és completament normal i rutinària. De dilluns a divendres vaig a l'institut i hi dino, com la resta dels meus companys. L'escola no m'entusiasma gaire; m'agraden algunes assignatures i m'ho passo molt bé amb els meus companys, però això de llevar-me cada matí a dos quarts de set no ho porto gaire bé. L'únic motiu pel qual em desperto aviat i contenta és quan tinc partits de vòlei. M'encanta el vòlei; no només per l'esport en si, que evidentment adoro, sinó també per l'equip. La relació que tinc amb les meves companyes d'equip és molt estreta, som molt amigues. Després dels partits, hàgim guanyat o hàgim perdut, anem a dinar juntes. Aquest és un costum nou d'aquest any, perquè fins ara els nostres pares consideraven que érem "massa petites per anar a dinar soles al McDonald's". De tant en tant, també anem a veure els partits de l'equip de vòlei de les més grans.

La modalitat que jo practico és la de pista, tot i que algun cop l'entrenadora ens ha fet fer una excursió cap a la costa per jugar vòlei platja. Els nostres entrenaments són força exigents, perquè el nostre objectiu anual és guanyar la lliga. L'any passat vam quedar terceres, però jo confio que aquest any quedarem primeres!

Els dos equips que hi ha de vòlei a l'institut, tots dos femenins, són molt bons.



FOTOS I ALGUNES NOTES A LA NEVERA DE CASA.

El vòlei tampoc és un esport molt practicat aquí i això fa que ens hàgim de moure per moltes ciutats del país. És cert que ens obliga a estar moltes hores al bus, però no és un gran problema, ja que els viatges són una festa assegurada amb l'equip: posem música, parlem, llegim, mengem, mirem els nostres mòbils, i, a més a més, coneixem molts indrets del país. Entrenem els dilluns, els dimecres i els divendres, dues hores cada dia, més el dia del partit, que pot ser un dissabte o un diumenge.

Tot i que tinc traça per aquest esport, no sóc la millor de l'equip. La millor de l'equip és la Lily que, a part de ser la capitana, és la meva millor amiga. Bé, més que una amiga és una germana. Ens coneixem des de la guarderia, tota la vida hem estat les millors amigues. Espero que això no canviï mai.

Sempre hem estat l'una per l'altra, ens coneixem millor que ningú i passem molt de temps juntes. És l'única persona que sap que m'agrada en Summer i fa tot el possible perquè estiguem junts.

Tenim un grup d'amics format per quatre nois i quatre noies i, tot i que només la Lily sap que m'agrada en Summer, en Tyler, el millor amic d'en Summer, també intenta sempre deixar-me sola amb ell. Crec que la Lily i ell tenen alguna mena de pla.

Com podeu veure, la meva vida no canvia en absolut per tenir dues mares. Sóc una adolescent com qualsevol altra i tinc la gran sort de tenir estabilitat familiar i de sentir-me bé a casa. No sempre la gent de la meva edat té aquesta sort.

No tothom està preparat per ser pare o mare. Hi ha parelles, tant heterosexuales com homosexuals, que no saben fer-ho. Perquè ser pares no és fàcil.

Les meves mares s'han equivocat amb mi en alguna ocasió, però no per ser una parella homosexual, sinó perquè són persones i les persones podem cometre errors i això no és una cosa dolenta. Tinc una gran confiança amb la mama i la mami i sé que, si en algun moment necessito parlar amb elles, ho puc fer.

Crec que està bé ensenyar a la gent que les famílies poden ser diferents i és precisament per això que a l'institut estic preparant un taller que parlarà de diversitat familiar. La intenció d'aquest treball és poder mostrar els diferents tipus de família que hi ha en el nostre institut. Vull recollir el testimoni de diversos companys de diferents edats i que ells em parlin sobre com és la seva famí-



EN SUMMER I JO.

lia i quines particularitats té; què és allò que en algun moment els ha fet sentir diferents o fins i tot estranys.

Quan li vaig explicar la idea al meu professor li va semblar genial i em va donar tot el seu suport.

A part d'aquest projecte que encara estic fent, les meves mares em van proposar fer un petit relat explicant com era la meva vida... I aquí el teniu, així és la meva vida!

Estic d'acord que tenir dues mares no és habitual, però sí que és normal. Crec que encara hi ha persones que no entenen la diferència entre la paraula "habitual" i la paraula "normal". Una cosa habitual és una cosa que passa sovint, que es repeteix en diverses ocasions, que es fa o que passa de manera continuada. Una cosa normal és tot allò que és, diguem-ho, acceptable, possible, que no és una cosa increïble ni impensable, ni tampoc desorbitada. Per tant, que dues dones tinguin una filla és una cosa normal.

Quan jo expliqui a algú que tinc dues mares, espero que no se sorprengui ni em posi cara de fàstic. Totes les parelles que volen

tenir fills tenen aquest dret. També he de dir que des de casa se m'han inculcat molts bons valors! Tot això que diu la gent que la filla de dues homosexuals serà lesbiana perquè l'hauran educat així, no és cert. A casa se m'ha educat d'una manera oberta, d'una manera en la qual jo puc veure que tothom té característiques diferents i això és una cosa bona. M'agrada escoltar les persones, entendre-les i acceptar-les.

Si tu em preguntes qualsevol cosa respecte a tenir dues mares no tindrè cap problema a respondre. La dificultat la tindrè en el moment que m'intentis dir que això no està bé, si qüestionen la meua felicitat i la capacitat que tenen les meves mares per cuidar-me.

És cert que nosaltres sempre tenim una semblança als nostres pares i mares perquè, al cap i a la fi, són els primers referents que tenim. Si el teu pare o la teva mare t'ensenya que una cosa no és correcta, segurament pensaràs tota la teua vida que allò no és correcte. Per tant, no culpo les persones que pensen que tenir dues mares és un problema; viuen en la ignorància en la qual han estat criades. Per això crec que és molt important reeducar la nostra societat, les futures generacions, perquè ensenyin als seus fills i filles com de diferents som entre nosaltres i com de positiva és la diferència.

Els pares, per sort o per desgràcia, no els triem. Però ells tampoc ens trien a nosaltres. No saben si el que hi ha en aquella panxa serà un nen o una nena, si serà alt o baix, morè o ros, d'ulls clars o d'ulls foscos... El que sí poden fer els pares és ajudar-nos a decidir com volem ser. Som qui som, probablement, a causa del nostre entorn; almenys durant l'adolescència.

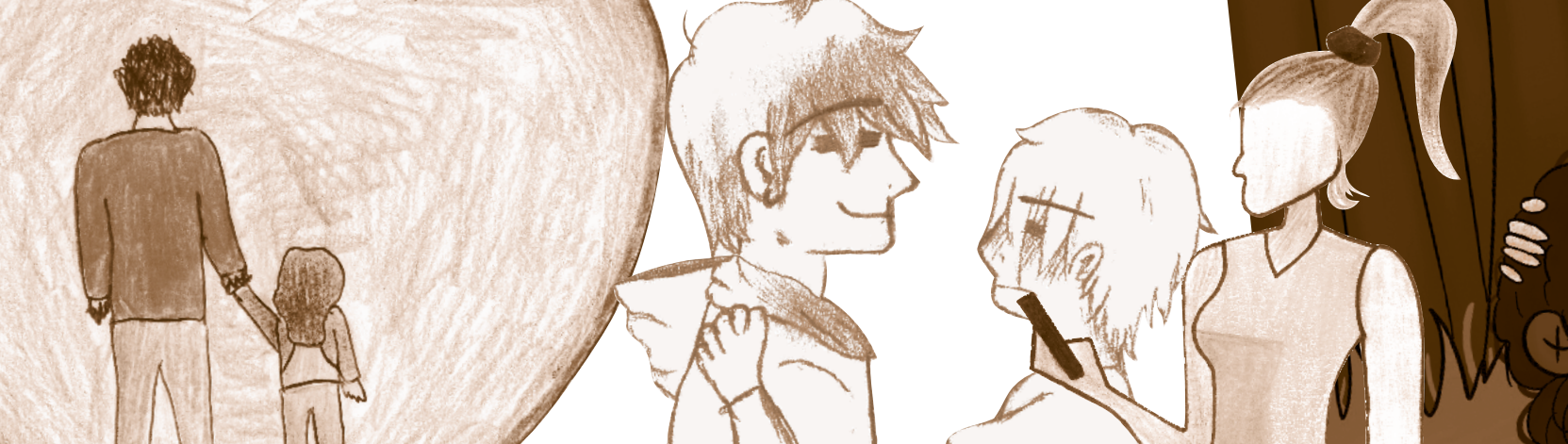
Dins de casa meua hi ha una diversitat d'opinions i de maneres de ser. La mama, és vegetariana i, tot i que em sembla molt bé, jo no puc viure sense el bacó. La mami, gaudeix molt veient partits de bàsquet a la televisió. I ho respecto! però considero que és molt millor veure sèries de Netflix. La mama, creu que "les Mates" són de color vermell. La mami, en canvi, creu que són blaves. I jo crec que la mami no té raó! La mami creu que el Colacao és millor que el Nesquik, jo crec que el Nesquik és millor que el Colacao, i la mama opina que la llet és millor prendre-la sense res. Jo prefereixo el fred i les meves mares la calor.

En fi, tot això és el que volia compartir amb vosaltres. Si voleu us en faig un petit resum final:

Em dic Lana i tinc 14 anys. Jugo a vòlei i la meua millor amiga es diu Lily. M'agrada en Summer, tinc arrels sud-coreanes i prefereixo el Nesquik abans que el Colacao. Ah, sí! I tinc dues mares meravelloses!!!



LA LILY I JO.



**Ajuntament de  
Santa Cristina d'Aro**



**Zona Jove Santa Cristina d'Aro**  
T. 972 837 918 · joventut@santacristina.cat  
<https://joventut.santacristina.cat/>

- Santa Cristina d'Aro Zona Jove
- @zonajovesantacristina

En aquest quadern descobriràs un recull de 10 contes sobre diversitat familiar, escrits i il·lustrats per adolescents i joves.

Amb la col·laboració de:

**PUNT D'AGUALTAT**



Amb el suport de:



Generalitat de Catalunya  
**Agència Catalana de la Joventut**



Generalitat de Catalunya  
Departament de Treball, Afers Socials  
i Famílies  
**Direcció General de Joventut**



**Dipsalut**  
Organisme de Salut Pública  
de la Diputació de Girona

